

9^E JAARGANG N^O. 2 — 29 MAART 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHINT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

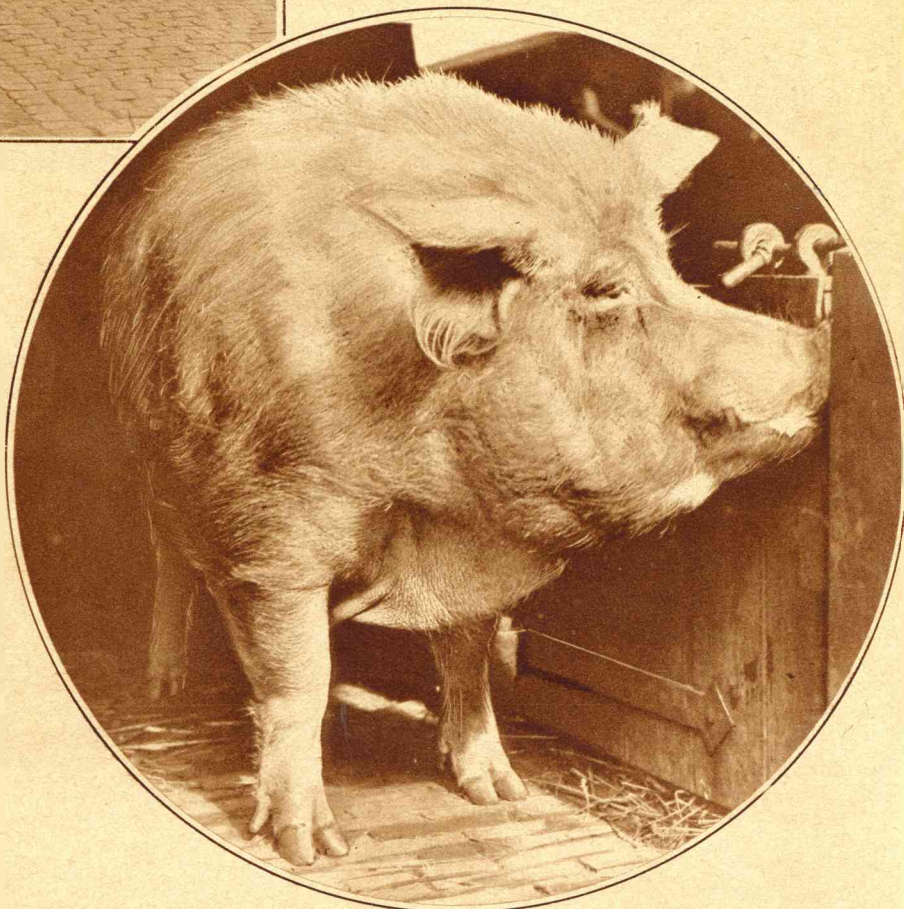
PASCHEN!

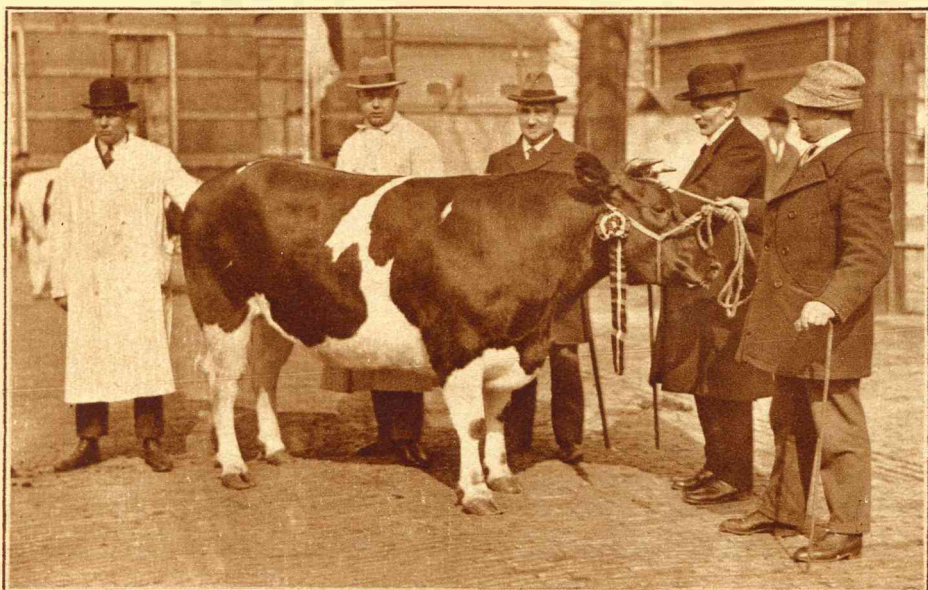
DE SHETLANDSCHE PONY'S doen hun intrede op het bevlagde terrein der Paaschvee-tentoonstelling.

OP DE GROOTE Paaschvee-Tentoonstelling TE AMSTERDAM

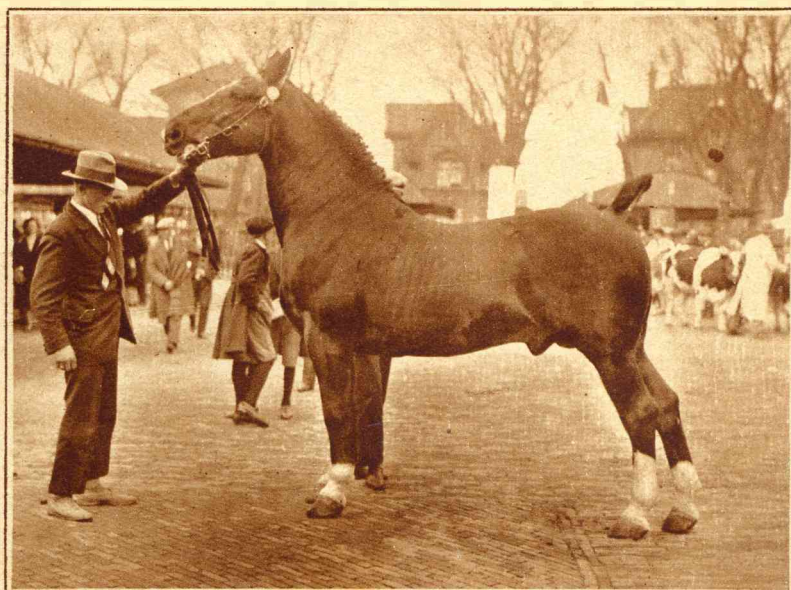
De Paaschtijd is de tijd van de Mode-shows en... de Paaschvee-tentoonstellingen, twee heel verschillende zaken, zult ge zeggen, maar die toch ook wel punten van overeenstemming hebben. Bij de mode-shows, waar de dames gedurende de laatste weken haar hart hebben kunnen ophalen aan de nieuwste snuffjes op dat uitgebreid en veelomvattend terrein, zweven de mannequins heupwiegelend voorbij langs de critische en bewonderende toeschouwers, die met scherp blik snit, lijnen, vorm en stof der met gracie gedragen laatste creaties monstren. Uiteraard bestaat het publiek daar voor het overgrote deel uit dames, waaronder zich sporadisch een moedig, fijnproevend heer durft te mengen. En op een Paaschvee-tentoonstelling? Ook een zeer critisch aangelegd publiek, met een warme belangstelling, bezielde voor al hetgeen er te zien valt, maar uitsluitend bestaande uit manvolk, voornamelijk gerecruteerd uit den boerenstand en slagerskringen. Waar bij de dames op het mode-festijn de slanke lijn nog hoogtij viert en voorwaarde is voor het wegdragen van goedkeuring en bewondering, daar is op een vee-tentoonstelling juist de grootheid van omvang en gewichtszwaarte in de meeste gevallen een der vereischten voor het in aanmerking komen van een prijs of eervolle vermelding. Ge ziet dus, er is wel eenige overeenkomst, maar toch ook een flagrante tegenstelling tusschen een modeshow en een Paasch-

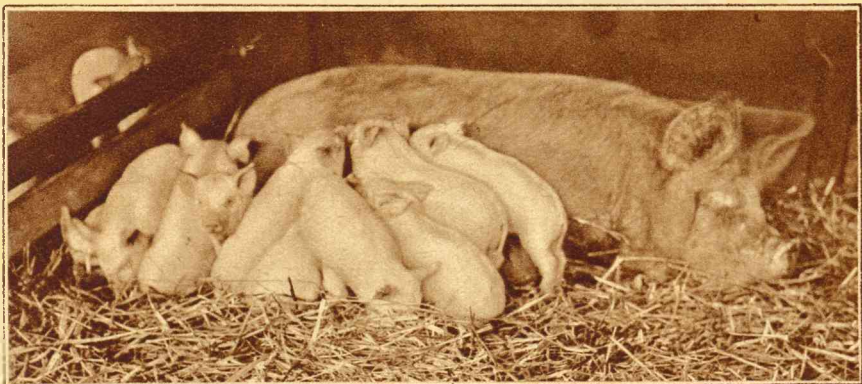
HET LIEFSTE DIER dat aanwezig was en dat tevens beslag legde op den eersten prijs in zijn soort, weegt maar even 800 pond!

DE VROUWELIJKE KAMPIOEN der tentoonstelling, gesierd met het teeken harer waardigheid, een zijden cocarde

Meneer „Derenus” was de eerste van de klasse warmbloedhengsten. Het prachtige dier is het eigendom van den heer Van Wieringen uit den Haarlemmermeer. Het bracht laren geleden al de kapitale som op van 42.000 gulden!

DE ROZIGE BIGGETJES doen zich tegoe in den biggenkroeg. Mama geloof het wel en ligt erbij te soezen.

mogelijk te doen loopen. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat al die paarden, in wat voor klassen ook ingedeeld, op zijn voordeelst zijn opgepoetst en versierd met papieren blommetjes en strikjes in de gestrengelde manen of staart....

Verderop, waar een veelstemmig concert in alle toonaarden u tegenklinkt, van het zware, dreunend geloei van het rundvee tot het krijshend gegil der varkens, geaccompanyeerd door het snerpand geblaas der schapen, daar is het een gewoel en drukte van belang. Overal ziet men de juryleden en keurmeesters hun taak vervullen op de meest consciëntieuze wijze. Met allerlei handbewegingen, welker beteekenis en bedoeling voor den leek ten eenenmale verborgen zijn, worden de koebeesten bevoeld en betast en geschift, tot een serie uitverkorenen overblijft, waaruit dan ten slotte de eerste, tweede prijs enz. door een nakeuring

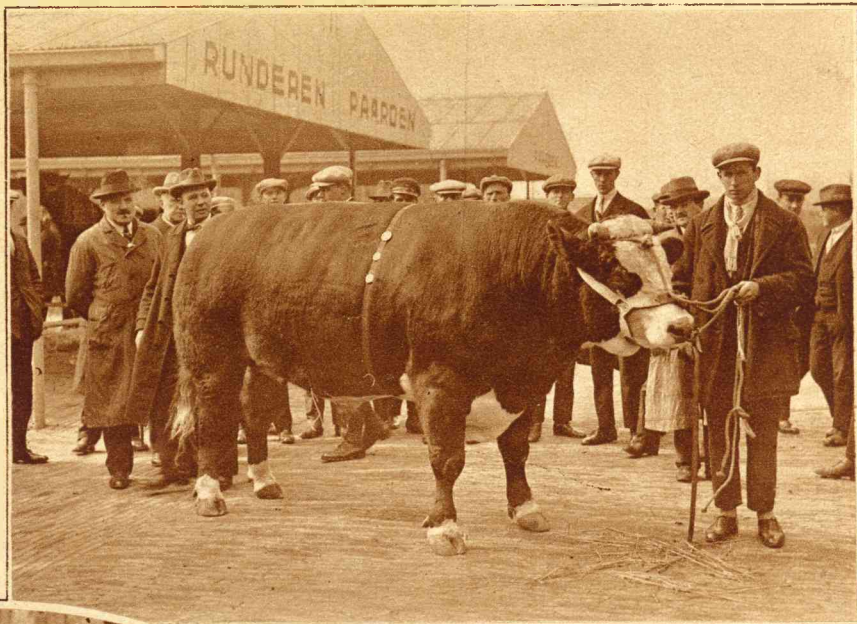

HET KEUREN DER SLACHTDIEREN geschiedt zeer consciëntieus en volgens alle regelen der kunst.

HET PAARD, dat u hier voor de keurings-commissie ziet draven, luistert naar den veelzeggenden naam van „Mussolini"! Zijn baas loopt ter zijde, knallend met de zwiep en rammelend met het klontjesbusje, ter aanmoediging.

worden uitverkoren. Maar eer het zoover is, wordt er heel wat tijd versleten met tasten en meten en onderling vergelijken. Hetgeen allemaal weer geschiedt onder de belangstellende blikken van het toekijkend publiek, hoofdzakelijk uit vakmensen en ingewijden bestaande, waaronder de respectievelijke eigenaren natuurlijk het meest belanghebbend zijn. Want het is niet alleen een eer voor hen een prijs in de wacht te sleepen, daar zijn ook materiele voordeelen aan verbonden. Als straks de keuring is afgelopen en de uitslag bekend is, dan gaat het koopen en verkoopen beginnen, gepaard met den traditioneele handslag. Natuurlijk is de opbrengst van een met een prijs bekroond stuk vee beduidend hooger dan van een ander. En wanneer dan aan 't eind van den dag de eigenaar of fokker naar zijn haardstede is teruggekeerd (ze komen hier uit heel het land) met in zijn beurs een flinke som, voor zijn beestje gekregen, en bovendien nog in het bezit van een prijs in den vorm van een zilveren lauwertak of beker, waarbij er zijn in de grootte van champagne-koelers, dan kunt ge begrijpen, dat er feest is in de hut!

De eerste prijs „slachtstieren" werd door dit formidabele beestje weggedragen, eigenaar F. M. Coers te Braambrugge. Het weegt maar even 2800 pond.

Inderdaad, een Paaschveetentoonstelling is een zeer interessant gebeten, waar ook de leek heel wat genieten kan, al zal hij niet in alle finesses begrijpen, waarom het een beest meer de kennelijke bewondering afdwingt van de vakmensen dan het ander; daar is nu eenmaal het speurend oog van een ingewijde voor noodig! Overigens, bij het aanschouwen van een varken met het respectabele gewicht van een 800 pond kunt ge best begrijpen, dat zoo een kolos werkelijk een eersten prijs verdiend heeft, ook al hebt ge voor deze categorie van diertjes tot nog toe slechts als leveranciers van hammetjes of carbonaden belangstelling gehad.

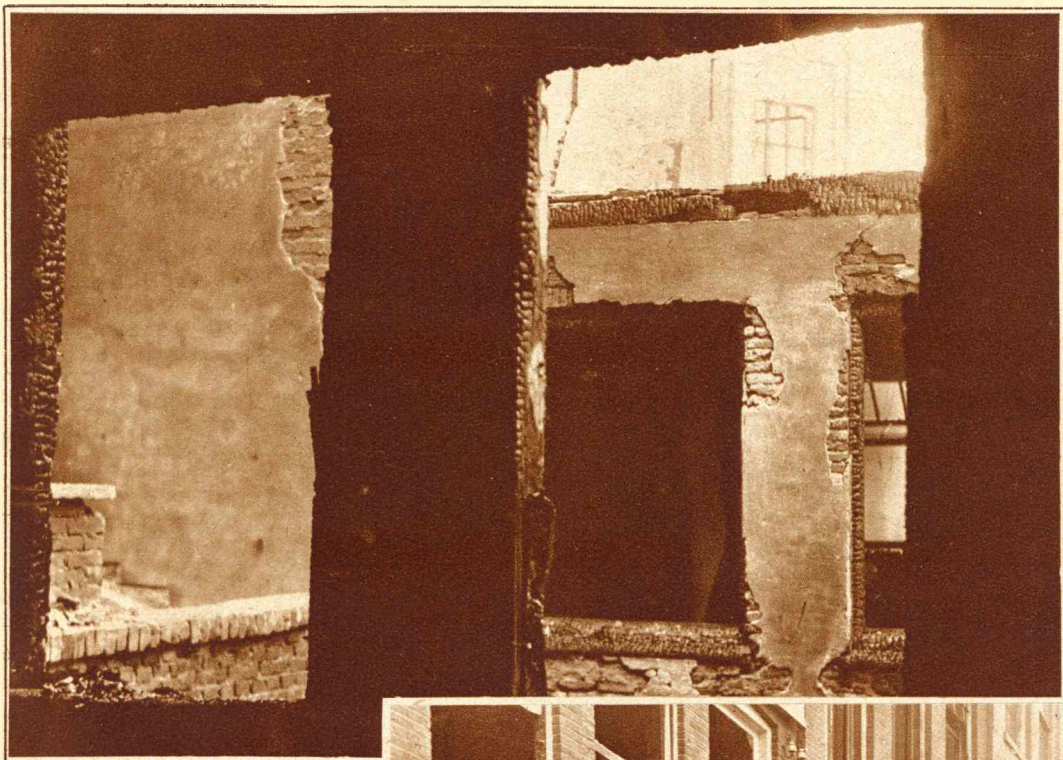
We weten nu eenmaal, dat al deze categorieën van vee bestemd zijn vandaag of morgen op onze tafel te verschijnen in alle mogelijke gedaanten en onder de meest gevarieerde benamingen, van fricandeau tot blinde vink toe, maar toch namen we met een blik van weemoed afscheid van de rubriek „Slachtpaarden", die prachtige, edele dieren voor 't laatst nog eens terdege opgepoetst en kleurig versierd — binnen enkele dagen bij den hortsik-slager in onderverdelingen van bief en rookvleesch verkrijgbaar.

Resumeerend: een Paaschveetentoonstelling is een zeer belangwekkende en leerrijke instelling, waar vooral de stedeling zeer veel kan opsteken en bijna niet uitgekeken raakt!

SICCO.

Meisfronw Geit moet proefwandelen voor de spiedende oogen der keurders.

EEN FIKSCHE, OUDERWETSCHER BRAND

heeft Maandagavond gewoed aan het 's-Gravelandsche Veer, aan den overkant van den Binnen-Amstel. Het perceel nummer 8 werd daarbij geheel in de asch gelegd. Het indrukwekkende schouwspel in dit drukke stadsgeedeelte lokte natuurlijk duizenden toeschouwers. Hierboven: Hoe het pand er den volgende morgen inwendig uitzag.

Hiernaast: Ook de bekende politie-scheikundige Van Ledden Hulsebosch was aanwezig op het terrein (met pijp in de hand).

IN DE HOOFDSTAD

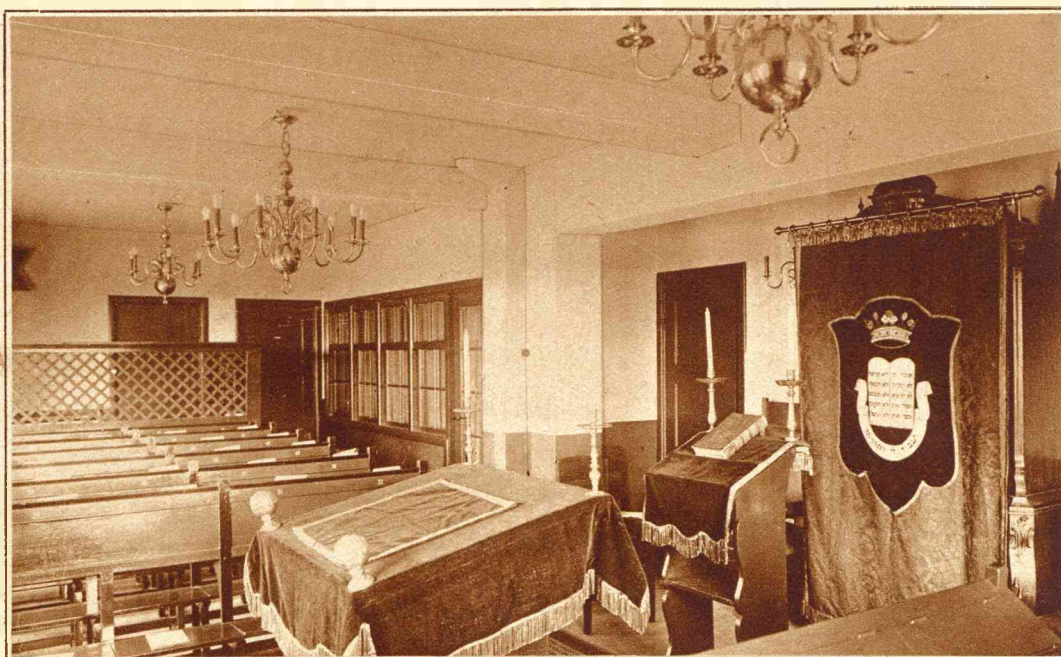
De commissaris van politie Harrebomee stelt een onderzoek in.

EEN ZEER ONGEWONEN BRAND kreeg de brandweer te blusschen, toen er Maandag een spoorwagon met geperst hooi aan den Westerdoksdijk in brand geraakt was.

AAN DEN OVERKANT VAN HET IJ werd Zondag de nieuwe tijdelijke synagoge plechtig ingewijd. Van dit nieuwe bidlokaal plaatsen wij hier een tweetal foto's: interieur en exterieur.

TE HAARLEM werd op 22 en 23 Maart de jaarlijksche landdag van de Ned. Rotary-clubs gehouden. In het midden der deelnemers met keten om is de president gezeten, de heer W. de Cock Buning.

UIT DE PROVINCIE

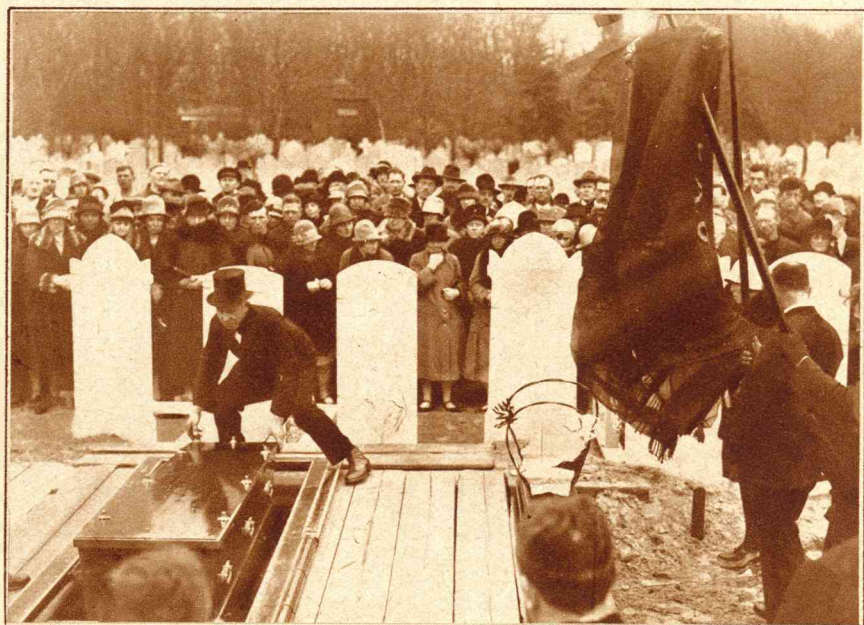
TE ENKHUIZEN is de vorige week overleden de heer J. v. d. Deure, een bekende figuur in de bloembollenwereld. De overledene was tevens lid van de Kamer van Koophandel voor West-Friesland, poldermeester enz. Hij bereikte den leeftijd van 63 jaar.

IN DEN HELDER worden momenteel zeer groote hoeveelheden haring aangevoerd, waarschijnlijk doordat er zich in de Zuiderzee nog zooveel ijs bevindt. Met vrachtauto's wordt het zeebanket thans zelfs tot uit Utrecht en Zuid-Holland gehaald. Een en ander geeft natuurlijk een groote drukte aan het havenhoofd in Den Helder, zooals onze foto zien laat.

Vorige week Donderdag werd aan de bemanning van de reddingboot te Den Helder door het bestuur der Noord- en Zuid-Hollandsche Redding Maatschappij een herinneringsmedaille uitgereikt voor de vele tochten, die zij in den laatsten Novemberstorm gemaakt heeft. In 3 dagen is zij niet minder dan 7 maal uitgevaren, de laatste tocht naar de Salento. Voor het raadhuis, waar de uitreiking plaats vond, maakten we een opname van de bemanning en genoodigden. Op de eerste rij de bemanning. V.l.n.r. Oostendorp, R. Eelman, C. Bot (schipper), Van Dok en Kl. Bijl.

Onder zeer groote belangstelling is de vorige week ter aarde besteld het stoffelijk overschot van den heer Gerrit Mensink, in leven voorzitter der Alkmaarsche Gymnastiekvereniging De Halter en een zeer bekend en geacht persoon aldaar.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

De it gedeelte van den straatweg heette Porthminster-laan. Hij had vernomen, dat de meeste huizen in die laan het eigendom van den heer Davis waren. Toen hij aan 't station gekomen was en de groote hal binnentrad, was de eerste man, dien hij tegenkwam, de bewoner en eigenaar van het huis, dat hij zoo juist verlaten had.

De heer Davis was een flink, welgedaan man van omstreeks vijftig jaar; hij zag er sluw en tegelijkertijd lomp uit. Toen zij elkaar zagen en dicht bij elkaar gekomen waren, bleef Mark onwillekeurig staan, en wilde daarna verder gaan, toen de heer Davis eensklaps een besluit scheen te nemen.

„Luister eens jongmensch,” zei hij, „een woordje, als 't je blijft, Ben je misschien bij me thuis geweest?”

„Ja,” antwoordde Mark, „ik kom er juist vandaan.”

„Nu, dan is het beter, dat ik het je maar direct zeg, weet je. Ja, kijk eens, ik heb niets tegen je, en het spijt me zeer voor je, maar je begrijpt, dat we niet meer met elkander kunnen omgaan. Ik zal niet zeggen, dat je iets van den moord afweet, maar het is toch ongelukkig, dat je in die hoogst onaangename zaak betrokken bent. En daarom heb ik thuis gezegd, dat het beter is, dat je geen bezoeken meer bij ons aflegt. Ondanks alles, wat de rechter en de jury gezegd hebben, blijft er toch een vlek op je rusten. Ik zal niet zeggen, dat je schuldig bent, neen, dat niet, maar je begrijpt, dat ik aan de toekomst van mijn dochter moet denken. Het spreekt dus vanzelf, dat jij en Lucie elkander niet meer moeten spreken. Ik vind het het beste, je dit ronduit te zeggen. Als ik in jou plaats was, dan zou ik naar Australië of Amerika gaan, daar, heb ik gehoord, letten ze minder op zulke dingen.”

Deze toespraak deed Mark's overspannen zenuwen zóo pijnlijk aan, dat hij zich geweld moest aandoen om zichzelf te beheerschen. De man stapelde belediging op belediging, ofschoon het z'n bedoeling was, vriendelijk te wezen.

„Dank u,” antwoordde Mark, „het is wel vriendelijk van u, zooveel belang in mij te stellen.”

„Kom, kom,” hernam de heer Davis, „kijk niet zoo sip. Als ik je met een pond of vijf van dienst kan zijn, dan met genoegen, hoor. Ik ben zelfs bereid, tot twintig pond te gaan. Hardvochtig ben ik niet en ik ken ook m'n christenplicht. Je doet het beste, het land te verlaten.”

„Neen,” zei Mark; „wel verplicht, maar het land verlaat ik niet.”

Tot nu toe had hij, sinds z'n vrij spraak, niet diep over de toekomst nagedacht; er klonk echter in de woorden van dien man een toon, die hem met verontwaardiging vervulde. Hij smaakte er een wreed genoegen in, den strijd tot het uiterste toe vol te houden.

„Maar wat ben je dan van plan te doen?” vroeg de andere, „ik verzeker je, dat er in Londen geen kans voor je is, in je levensonderhoud te voorzien. Veronderstel, dat je als meester in de rechten zou promoveeren en je als advocaat zou vestigen, dan zou toch niemand je een zaak in handen geven.”

„Ik weet het niet,” hernam Mark, „maar ik ben niet van plan, me op zij te laten duwen.”

Er klonk niets aanmatigends in deze woorden van den jongen man. Hij was geen opschepper of een jongmensch, die altijd den mond vol had over zichzelf. Maar op dit oogenblik verlustigde hij er zich, met een soort grimmig genoegen, in het vooruitzicht, een strijd op leven en dood aan te binden tegen de omstandigheden, die zich tegen hem hadden verklaard.

„Nu, als je het zoo opneemt, dan heb ik je niets meer te zeggen,” zei de oudste der beide mannen; „het was m'n bedoeling, je een dienst te bewijzen, je moet echter zelf weten wat je doet. Maar denk er wel aan, dat het met de vriendschap tusschen m'n familie en jou uit is.”

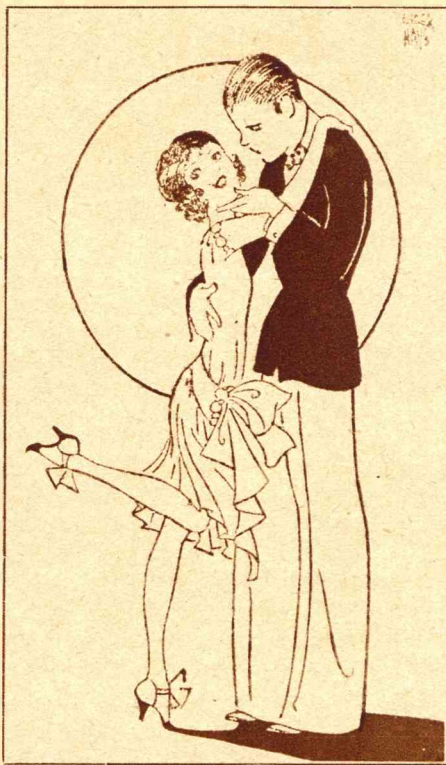
„Dat begrijp ik heel goed,” zei Mark ten slotte, „wees maar niet bang, goeden avond.”

Hij liep snel naar 't perron, waar juist een trein was binnengekomen.

DERDE HOOFDSTUK HET BEGIN VAN DEN STRIJD

Toen Mark Martineau den volgenden morgen ontwaakte, was hij zich in 't eerst niet bewust van de voor hem zoo teleurstellende gebeurtenissen van den vorigen dag. Eenige oogenblikken later

Fanny Flapuit zegt:

Menig kromgebogen man is zoo geworden door het kussen van kleine meisjes.

echter kwamen hem die in hun naakte werkelijkheid voor den geest. Nog nooit had hij den neerdrukkenden last, van hetgeen hem waarschijnlijk te wachten stond, zoo gevoeld als nu. Den vorigen avond had hij, ondanks de opeenvolgende slagen, die hem getroffen hadden, nog alle hoop niet opgegeven. Toen verkeerde hij nog onder den invloed van de opwindende, die over hem gekomen was door zijn vrij spraak, en in zijn opwindende meende hij, dat alles ten slotte zich nog wel ten goede zou keeren. Nu echter was de reactie ingetreden. Hij gevoelde zich diep terneergeslagen, en niet in staat, iets te doen.

Het was op den morgen van zijn ontwaken bitter koud; in het grauwe, schemerlicht kon hij in de kleine, sombere kamer, waar hij gedurende de laatste maanden gewerkt en geslapen had, nauwelijks eenig voorwerp onderscheiden. Hij sprong het bed uit en keek door het venster naar de morsige, nog in 't duister gehulde straat. Er was nog slechts weinig volk op de been, en de straatlantaarns brandden nog. Alles was in een dichten gelen mist gehuld. Huiverend van kou legde hij zich weer te bed. Hij moest het feit onder oogen zien, dat, hoe naar en onaantrekkelijk zijn tegenwoordig verblijf ook was, hij het in den loop van den dag moest verlaten. En dan, ja dan was hij dakloos. Zijn hebben en houden was niet veel. Meer dan vijf pond bezat hij niet. Hij had drie of vier costuums, een horloge en een honderdtal boeken. Dit maakte al z'n aardsche bezittingen uit. In den regel bezag Mark de zaken niet van den somberen kant; hij was optimist. Hij was iemand, die, als hij een doel voor oogen had, dit doel niet licht opgaf. Nu echter verkeerde hij in een gedrukte stemming door de

gebeurtenissen van den vorigen dag.

De toekomst kwam hem hopeloos voor. Hij moest echter een besluit nemen. Nu nog voor zijn examen te studeeren, achtte hij nutteloos. Wel was hij van meening, dat hij zoo goed als klaar was om dit examen te doen, maar al kwam hij er ook met glans door, het zou hem van geen nut zijn. Bovendien had hij geen geld genoeg om de kosten voor zijn promotie te betalen, en in de gegeven omstandigheden was het voor hem onmogelijk, aan geld te komen. Verder studeeren was dus uitgesloten. Ook aan de boeken, die hij in de laatste jaren gekocht had, had hij nu niets meer. Het beste was misschien nog, ze in een tweede-hands-boekhandel te verkoopen. Veel zouden ze wel niet opbrengen. Ja, hij zou wel genoodzaakt zijn, ze van de hand te doen; nu waren ze hem slechts tot last.

Het was anders een treurige uitslag, een droevig verloop van al zijn verwachtingen. De vader van Mark was gestorven, toen hij nog een kind was. Hij had echter voor een lijfrente voor zijn vrouw gezorgd, ingeval hij kwam te overlijden, een lijfrente, die haar in staat stelde om behoorlijk te leven en de opvoeding van haar zoon te bekostigen. Na den dood van haar echtgenoot had mevrouw Martineau een klein huis in Harron gehuurd en haar zoon als extern op het gymnasium geplaatst, ter voorbereiding van z'n universitaire studies. Hij was in de zesde klas, toen zijn moeder stierf; met haar dood hield de lijfrente op. Het was haar niet mogelijk geweest, een spaarduitje over te leggen; de opvoeding van haar zoon was daarvoor te kostbaar. Het plan om zijn studies in Oxford voort te zetten, was daardoor voorgoed de bodem ingeslagen.

Den dag na het overlijden van zijn moeder, ontving hij bezoek van een tante, een zuster van z'n moeder, van wier bestaan hij tot nu toe onkundig geweest was. Zij woonde te Exeter. Daar verbleef Mark nu de eerstvolgende drie jaar. Hij voorzag in z'n levensonderhoud, door op een kleine kostschool les te geven. In z'n vrije uren wijdde hij zich met ijver aan de studie, en toen hij daarmee klaar was, ging hij naar Londen om in de rechten te studeeren. Hier had hij echter al spoedig met geldgebrek te kampen, maar zijn tante, die hem zeer genegen was, beloofde hem te helpen. Zij deelde hem mede, dat, als hij door z'n examen kwam, zij voor de uitgaven zou zorgen, aan zijn toelating als advocaat en procureur aan de rechtbank verbonden.

Hij richtte zich in Londen op zeer bescheiden voet in, en was er spoedig van overtuigd, dat zijn toekomst verzekerd was. Plotseling echter kwam er een kink in den kabel. Z'n tante stierf en met haar dood was het zoo goed als uit met z'n vooruitzichten.

In bovenstaande is het eenvoudige leven van Mark tot nu toe in het kort verteld. Er was niets romantisch of buitengewoons in. Zijn tante was nog pas eenige weken overleden, toen de oude Abraham Robertshaw gewelddadig aan z'n eind kwam en hij, beschuldigd van moord, gearresteerd werd.

„In elk geval,” zei Mark tot zichzelf, „heb ik geen schulden. Niemand ben ik iets schuldig. Weliswaar kan ik slechts enkele ponden m'n eigendom noemen, maar ik heb ook alleen maar voor me zelf te zorgen. Op 't oogenblik kan ik er niet aan denken advocaat te worden. Dat is eenvoudig onmogelijk, maar overigens... Hier verdiepte hij zich weer in z'n mogelijke vooruitzichten voor de toekomst.

„Heb je al een kamer gevonden?” vroeg juffrouw Larkins hem een paar uur later.

„Nog niet,” antwoordde Mark; „ik heb er nog niet den tijd voor gehad.”

„Natuurlijk moet je vandaag hier vandaan. Een paar van de heeren hier hebben al gevraagd, of je nog niet vertrokken was. Ik kan je onmogelijk langer hier houden.”

Hij ging in een goedkoop eethuis in de buurt, den inwendigen mensch een weinig versterken

No. 2

Toen hij daarna door een straat kwam, dicht bij Drury-Lane, zag hij ergens op een venster de woorden: „een kamer te huur,” geschreven. Het was een van die straten, die tot nu toe de aandacht van „publieke werken” nog niet getrokken had. Binnen enkele jaren zouden de meeste huizen in die straat ongetwijfeld onbewoonbaar verklaard en afgebroken worden.

„Misschien,” zei hij tot zichzelf, „is dit wel iets voor mij. Het zou me niets verwonderen, als ze er nog aardig wat voor vroegen. Enfin, we zullen zien.”

Hij ging het huis binnen, waar hij al spoedig met een lange, grof gebouwde vrouw in gesprek raakte.

Ja, ze had een kamer te huur, maar voor de bediening kan ze niet zorgen. Hij, die de kamer huurde, moest maar voor zichzelf zorgen. Zij was bijna den heelen dag uit werken, en had bovendien nog veel in haar eigen huishouding te doen. Zij vroeg hem niets, en wijdde geen verdere aandacht aan hem. Het eenige, wat zij vroeg was: vooruitbetaling. Het was in één woord een ellendige kamer, donker en vochtig, zonder ook maar één enkel meubelstuk.

Enkele uren daarna had hij z'n nieuwe woning betrokken. Hij had een goedkoop ledikant, een stoel en een paar andere, hoogst noodzakelijke dingen gekocht. Nu was hij in elk geval onder dak: voor z'n komst had de vrouw het vertrek wat schoon gemaakt. Ook had zij op z'n verzoek voor een flink brandend vuur in den haard gezorgd.

Den volgende morgen, toen Mark in de armoedige straat keek, waar hij in een der bouwvallige woningen zijn intrek had genomen, gevoelde hij zich moedeloos en afgemat. Dien dag, en de daarop volgende dagen deed hij alles, wat in zijn vermogen was om uit de impasse te geraken, waarin hij zich bevond. Hij sprak verschillende jongelui, die hij kende, met wie hij zelfs op vriendschappelijke voet verkeerd had. Ofschoon een paar van deze jongelui vriendelijk en ongedwongen met hem spraken, zoo gevoelde hij maar al te goed, dat er een slagboom tusschen hen en hem was neergelaten. Het scheen hem toe, dat zij eigenlijk niet bijster op z'n gezelschap gesteld waren en dat ze, voor zoover hun fatsoen dit toeliet, zoo spoedig mogelijk maakten, dat ze weg kwamen. Al was hij ook niet schuldig, men bleef hem verdenken: dit was zeker, niemand was er op gesteld op vriendschappelijke voet met hem om te gaan.

Erg, ja het ergste, was, dat hij geen werk kon vinden. Hij oefende geen enkel beroep uit. Door den aard zijner studies was hij eigenlijk voor geen enkele betrekking geschikt. Reeds had hij op drie advertenties geschreven, die hij in de kranten gelezen had; persoonlijk had hij zich reeds tot de directies van een paar groote handelsinrichtingen gewend, toen hij vernam, dat men daar tot uitbreiding van personeel wenschte over te gaan. Zeker, hij schreef een goede hand; hij zou, zoo noodig, de functie van klerk kunnen vervullen, en was bereid alles aan te pakken, wat hij krijgen kon.

Bij de eerste vacante plaats, waar hij zich aanbood, was de ontvangst bemoedigend. Na eenige minuten werd hij verzocht in het kantoor van den patroon te komen.

„Hoe is uw naam?” vroeg deze heer, terwijl hij hem opmerkzaam aanzag. Mark scheen een gunstigen indruk op hem te maken. Hij was net gekleed, en deed zich uitstekend voor.

„Martineau,” antwoordde de jonge man.

„Een naam, die geen goeden klank heeft,” zei de andere; „hoe is uw voornaam?”

„Mark.”

„Wat zegt u daar? Maar zoo heet die kerel, die...”

Hij wierp een achterdochtigen, bijna vijandigen blik op den sollicitant, die een kleur kreeg en vervolgde:

„U wilt toch niet zeggen, dat u die bewuste persoon kent?”

„Ja, ik ben Mark Martineau. Mag ik u even uitleg van zaken geven? Ik heb slechts vijf minuten noodig, u de zaak uit te leggen.”

De patroon stond op, schelde en sprak:

„Dat vind ik overbodig. Iemand, als u kan ik onmogelijk in dienst nemen. Ik begrijp niet, waar u de onbeschaamtheid vandaan haalt om hier te

komen. Laat dezen man even uit,” vervolgde hij tegen den bediende, die op zijn schellen binnenkwam.

Een soortgelijke behandeling ondervond hij overal, waar hij z'n diensten aanbood. Wanneer hij onder een aangenomen naam en met vervalschte getuigschriften gesolliciteerd had, dan zou het hem waarschijnlijk wel gelukt zijn om geplaast te worden. Maar hij wilde niet liegen en bedriegen, en daarom werd hij overal afgewezen.

Toen de week voorbij was, was hij ten einde raad. Hij telde het geld, dat hij nog bezat, en kwam tot de bevinding, dat hij daarmee nog een paar maanden zou kunnen rondkomen, wanneer hij uiterst zuinig leefde. Daarna wachtte hem de hongerdood. Voor boerenknecht was hij niet geschikt, en in den handel was geen plaats, hoe gering ook, voor een

heb gezien, maar ik heb hem nooit gesproken. Een eigenaardig geval, vindt u niet? Wat zou er van hem geworden zijn? Hij kan nu natuurlijk niet meer in de rechten studeeren.”

„Ja,” zei de rechter met een zucht; „het is wel hard voor hem. De jury heeft hem vrijgesproken, omdat er geen overtuigend bewijs was, maar hij wordt nog steeds van de misdaad verdacht.”

Op dit oogenblik kwam de dienstbode met een brief binnen.

„Van een jongen man, die u wenscht te spreken, Sir Charles,” zei het meisje.

„Ik ben vanavond verhinderd, iemand te ontvangen; ik heb het vandaag zeer druk gehad,” zei de rechter.

Hij nam den brief, maakte hem open en las.

Zijn gelaat vertoonde teekenen van verbazing. „Op mijn woord!” riep hij uit; „dat is toevallig!”

„Wat is er, vader?” vroeg z'n dochter.

„Een merkwaardige samenloop van omstandigheden,” hernam de rechter, terwijl hij den brief nog eens in keek; „me dunkt, dat ik hem maar te woord moest staan: ik zal niet lang weg blijven, Dina.”

„Is daar iemand om je te spreken, Charles?” vroeg z'n vrouw.

„Ja, en wel het jonge mensch, waar we het zooveel over hadden.”

„Wat zegt u daar, die Martineau?” riep z'n dochter verbaasd uit.

„Ja Dina. Wees maar niet bang; hij zal me geen kwaad doen. Maar ik zie, dat zijn bezoek je interesseert.”

„Dat is ook zoo!” hernam het jonge meisje. „Ik lees zelden moordgevallen en geschiedenissen; ze boezemen me afschrik in. Maar in dit geval stelde ik veel belang, en ik heb er alles over gelezen.”

„De zaak heeft me veel hoofdbrekens gekost,” zei de rechter; „er waren natuurlijk allerlei geruchten in omloop. De uitspraak der jury heeft me wel wat verrast. Enfin, ik ben direct terug.”

Terwijl hij nog sprak, verliet hij de kamer, liep snel de gang door, en ging naar de bibliotheek, waar Mark was binnengelaten. De jonge man was een weinig zenuwachtig, in afwachting van de komst van den heer des huizes, of van 'n hoodschap, dat deze niet te spreken was.

„U weet natuurlijk, wie ik ben?” vroeg Mark, terwijl hij den rechter aankeek.

„Ja,” antwoordde deze bedaard.

„U is wel vriendelijk, dat u mij te woord wilt staan,” hernam de jonge man. „Om u de waarheid te zeggen, had ik niet verwacht, dat u me zoudt ontvangen. Ik had echter juist een artikel over u gelezen, en dit strekte mij tot aanleiding om u te bezoeken, mij een onderhoud toe te staan. Ik zou u graag m'n geschiedenis vertellen; mag ik?”

De rechter zag den jongen man opmerkzaam aan. Er was niets kruipends en slaafs in z'n houding, en in z'n manier van spreken. Hij sprak kalm en waardig.

„Hij heeft in elk geval z'n hoofd tot nu toe boven water weten te houden,” dacht de heer Sedgmoor.

„Is u soms hier gekomen om een bekentenis af te leggen?” vroeg hij; „zoo ja, dan ben ik de persoon niet, tot wien u zich daarvoor wenden moet.”

„Neen,” antwoordde Mark; „ik heb niets te bekennen. Ik ben hier gekomen om uw hulp in te roepen. Versta me niet verkeerd, mijnheer,” ging hij voort, toen hij zag, dat de rechter z'n wenkbrauwen fronste. „Ik ben niet bij u gekomen om te bedelen of iets van dien aard, maar het artikel, dat ik gelezen heb, bevatte een levensbeschrijving van u; uitvoerig werd er in verhaald van de moeilijkheden, welke u te overwinnen had, toen u nog jong was. U is natuurlijk op de hoogte van mijn lotgevallen, ten minste voor een goed deel. Ik ben hier gekomen om uw raad te vragen.”

„Neem plaats,” zei de rechter; „het is u waarschijnlijk wel bekend, dat wij rechters aan verschillende voorschriften gebonden zijn; u zult dus ook wel weten, dat ik weinig voor u doen kan.”

„Het is niet mijn plan om u over het rechtsgebeding te spreken,” hernam Mark; „daar weet u natuurlijk alles van. Ik wensch alleen, zonder meer, te herhalen, dat ik onschuldig ben. Maar nu is het een feit, dat ofschoon vrijgesproken, men mij algemeen voor schuldig houdt. (Wordt vervolgd)

Lente

*

*'n Verheven melodij komt d' aarde overruischen,
die al 't geschapene opnieuw herleven doet,
als liefelijk accoord tot troost aan al wie treuren:
een zee van poëzij, die veel ellend' verzoet...*

*'t Zijn scheppingstonen, ja, 't zijn liedren van nieuw leven,
door 't jong-onthutend groen in bosch en beemd en met:
al wat me' al om aanschouwt, gewaagt van meer-geboorte,
van al wat leven-stierf in 't door'ge herfstgetij...*

*Ook in de mensche-ziel verheft zich in deez' dagen,
met oer-kraft weer de zucht naar leven-in-geluk,
want, wijl 't heelal als juicht, kan zij nu niet meer klagen,
zingt als een zegezang, weer wars van dood en druk...*

*Haar heft in louter licht mee 't levenslied der lente,
dat door de beez'len vaart van al wat woont op aard,
en mensch en dier en plant dies wekt tot meer-geboorte,
en zoo het al wat is en ook wat was, herbaart!*

HERMAN J. HUIJEMAÏJE

jongen man, die, al was hij ook vrijgesproken, steeds onder verdenking van misdaad bleef.

Op een avond las hij in de krant een artikel over den rechter, voor wien hij terecht had gestaan. De schrijver noemde hem een vriendelijk, welwillend man, die zich zijn groote verantwoordelijkheid op den gewichtigen post, dien hij bekleedde, volkomen bewust was; een ernstig man, ijverig en vol plichtsbetrachting; een man bovendien, die steeds in de bres sprong voor de zwakken en misdeelden. In het artikel werd ook toevallig melding gemaakt van Eaton-Square, waar de rechter woonde.

Daar flitste een gedachte door Mark's brein. Zonder nader te overwegen, wat hij doen zou, nam hij een stuk papier, en schreef daarop vlug eenige regels. Daarna las hij nog eens over, wat hij geschreven had, deed den brief in een enveloppe en begaf zich haastig op weg naar Eaton-Square.

Enige minuten daarna stond hij voor de deur van 'n deftige woning en vroeg aan de dienstbode, of rechter Sedgmoor thuis was.

VIERDE HOOFDSTUK

DE RAAD VAN RECHTER SEDGMOOR

De heer Sedgmoor was juist klaar met dineeren. Hij had een vermoedenden dag achter den rug, en was van plan, dien avond in den schoot van zijn gezin door te brengen. Hij had alleen met zijn huisgenooten gedineerd. Gasten waren er dien dag niet. Op het oogenblik, dat Mark Martineau hem te spreken vroeg, sprak hij aan tafel over de gebeurtenissen van den dag met zijn vrouw, zoon en dochter. Het kleine gezelschap besprak verschillende rechtsgedingen, waaronder ook 't geval van Mark.

„Je kent hem zeker niet?” vroeg de rechter aan zijn zoon.

„Neen, ik geloof, dat ik hem één of tweemaal

DURANGO is een der staten van Mexico die beurtelings in handen der rebellen en der regeeringstroepen verkeerd heeft. Een klein stukje, niet het minst rustige van Durango, kunt ge hier aanschouwen. Let op de bonte mengeling van hunne kleederdrachten.

UITROERIG

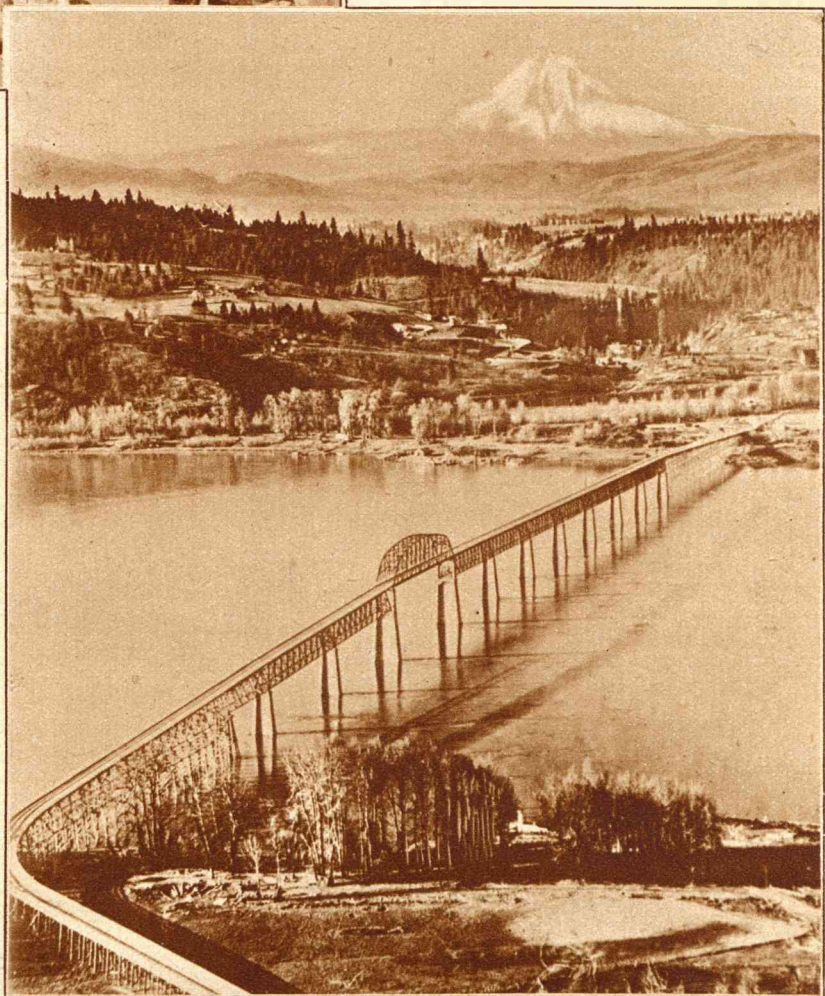
Mexico

Wat de Balkan is in de Oude Wereld, dat is Mexico in de Nieuwe: 'n steeds borrelende heksenketel. Tooneel van een onafgebroken reeks min of meer bloedige revoluties, waar politieke moorden schering en inslag zijn. Voor ons nuchtere, noordelijke Westerlingen is het schier onbegrijpelijk, dat machtswellust en brandende naijver de inwoners van één staat zóó kan verdeelen en splitsen, hun hartstrekken zóó kan ophitsen, dat de eene revolutionnaire beweging de andere volgt als een immer smeulend vuur, dat nooit gedoofd kan worden. Zoo ergens dan treedt hier duidelijk

aan den dag, dat het klimaat van een land van merkbaaren invloed is op den aard en de zeden van zijn inwoners, hoewel het groote percentage der bevolking, dat als zuivere nakomelingschap van oorspronkelijke Indianen beschouwd mag worden, en het feit, dat niet veel minder dan de helft uit

PRESIDENT PORTES GIL, op wien, hoewel hij sinds kort aan het bewind is, ook al aanslagen gepleegd zijn.

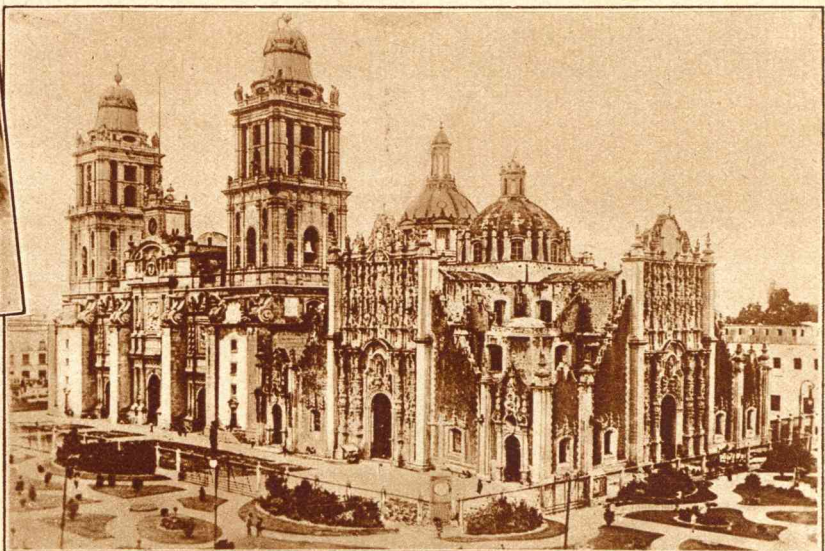

DE BRUG DIE TWEE LANDEN VERBINDT is de hierboven afgebeelde, tusschen Amerika en Mexico, welke nog niet zoo lang geleden is voltooid geworden.

HET PRIMITIEVE VERVOER VAN LANDELIJKE TROEPEN: in de wagons de paarden, er bovenop het manspook en zelfs eenige vrouwen.

DE PRACHTIGE KATHEDRAAL DER STAD MEXICO is gelegen aan de groote Plaza de la Constitucion. Ze is gebouwd van 1575 tot 1667, heeft twee torens van 66 Meter hoogte, een fraaien koepel en bevat vele kostbaarheden, schilderijen, enz.

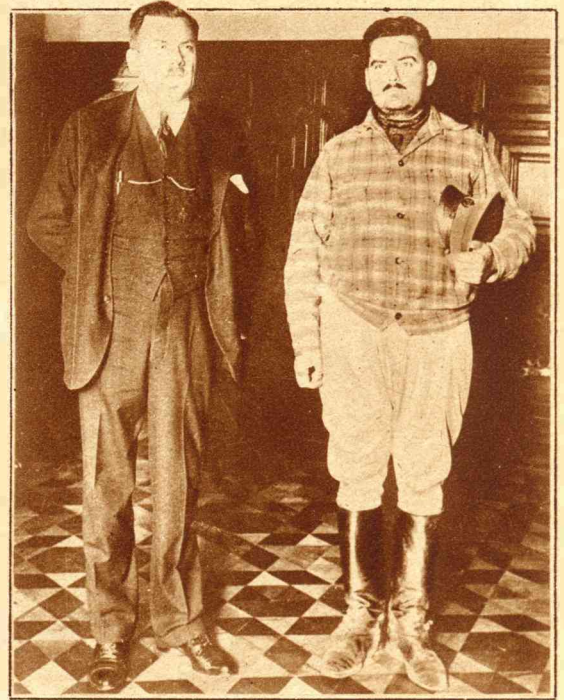
MEXICAANSCH E LANDBEWONERS in hun bonte kleding, bij den nationalen dans „El Jarabe", die ook nog door de oudste Mexicanen beoefend werd.

kleurlingen bestaat, ook wel een der factoren is van het temperamentvolle, naar onafhankelijkheid hakende karakter der zongeschroeide Mexicanen.

Zoo kunnen botsingen niet uitblijven, en zijn burgeroorlogen aan de orde van den dag. Is er wel ooit een lange periode van absolute rust geweest, een tijd van weldadigen vrede in dit, in bepaalde opzichten zoo rijk bevoorrechte land? Want Mexico is bijzonder rijk aan natuurlijke bronnen, maar juist de aanwezigheid van dezen grooten rijkdom aan nuttige delfstoffen is indirect dikwijls de aanleiding geweest van binnenlandsche roeringen. Want de economische overmacht der grootgrondbezitters en het nog voortbestaan eener halve slavernij hebben er niet toe meegewerkt, de verhoudingen tusschen de verschillende groepen der bevolking ideaal te doen zijn. Voeg daarbij de permanente partijtwisten en het eeuwigdurende geharrewar rond het vraagstuk van het presidentieele bestuur, waarin den laatsten tijd nog een sterk anti-clericale noot aan den dag getreden is, dan kunt ge wel nagaan, aan de hand van de dagelijks in de couranten verschijnende, dikwijls zeer tegenstrijdige berichten over moord en doodslag, opstanden en veldslagen, dat het ginds, hoe mooi het land ook moge zijn, en hoe rijk aan natuurschoon en bodemproducten, toch niet alles

rozengeur en maueschijn is. Integendeel, daarbij vergeleken leven wij hier aan onze kille Weststranden in een dal van Eden. Ook al moeten wij het grootste gedeelte van het jaar de koesterende warmte van een zengende zon derven, en zijn we niet getooid met suikerbrood-punthoeden, maar akelig nuchtere deukhoeden en kaasbollen, en al loopen we hier rond in afschuwelijk onaesthetische colbertjes met stijve boorden, die een fel contrast vormen met de romantische, maskeradeachtige kleedij dikwijls uit dit land daar op de scheidingslijn van Noord- en Zuid-Amerika.

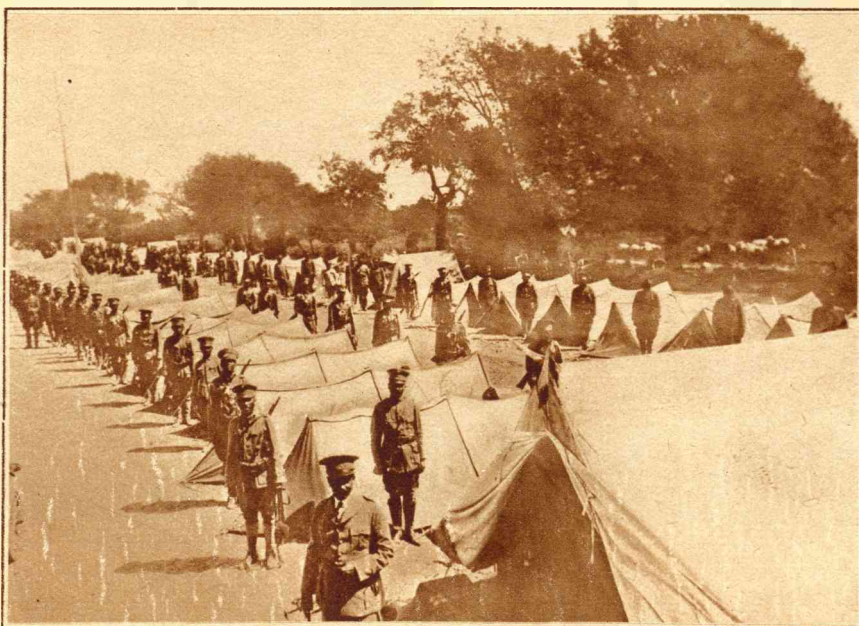
J. DE GOOIJER.

EX-PRESIDENT CALLES (links), die tot opperbevelhebber der regeeringstroepen is benoemd, naast zijn vroegeren vriend generaal Escobar, thans zijn revolutionairen tegenstander.

EEN VOLKSVERZAMELING in een Mexicaansche stad, zooals men dagelijks kan waarnemen. Manifestaties en betoogingen zijn aan de orde van den dag.

DE MEXICAANSCH E REVOLUTIE — De regeeringstroepen zijn veelal modern uitgerust. Tenten zijn in de heete vlakten onontbeerlijk.

NIET ALLE REVOLUTIONNAIRE TROEPEN zijn bandeloos en hapeloos kudden. Deze althans zien er echt uit als soldaten, zijn aldus uitgerust en gedrild.

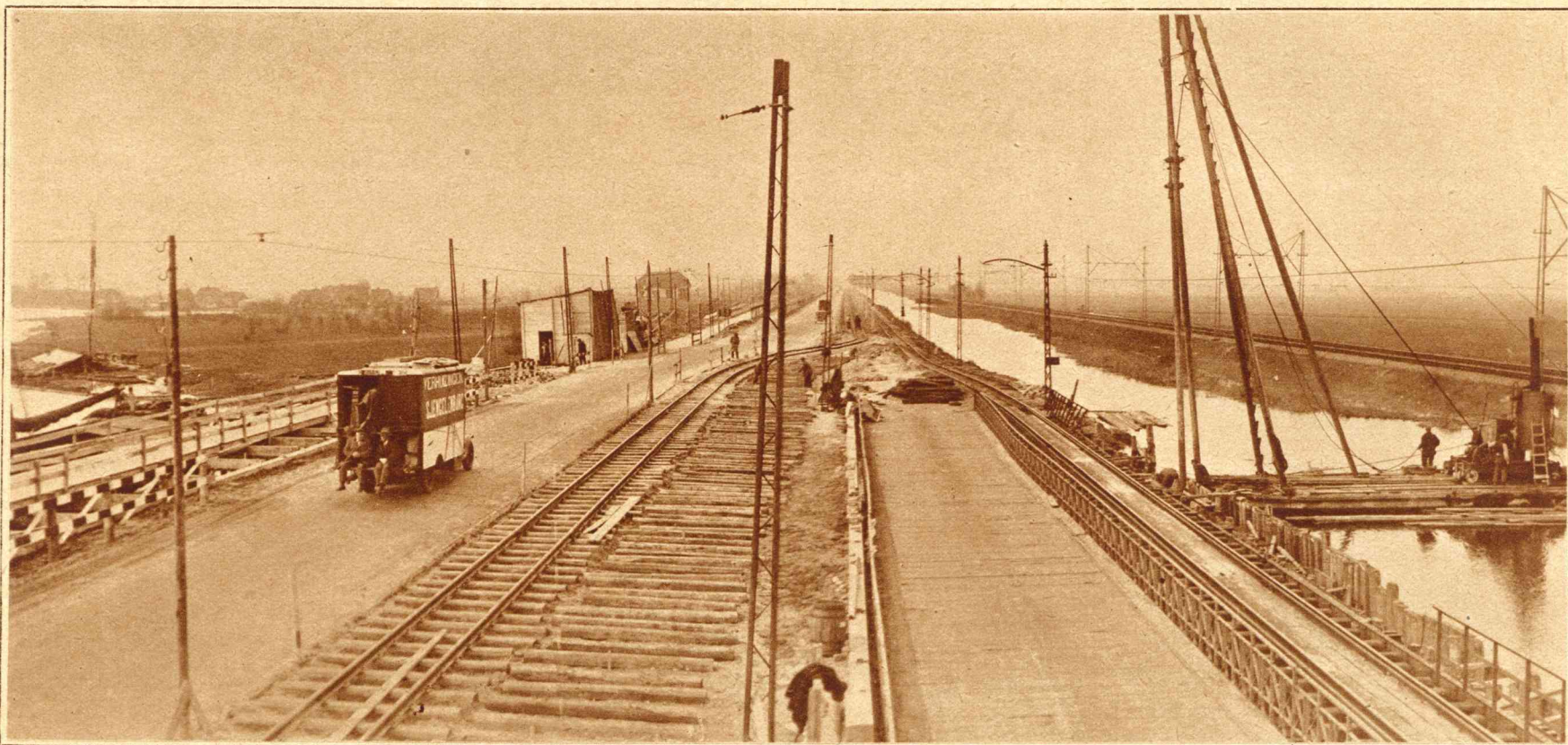
Een dikwijls afgebeeld punt in de Amstelstad, maar dat toch steeds van een wondere bekoring is en den vreemdeling, die uit het Centraal-station de stad betreedt, al aanstonds treft. Het levendige verkeer in deze immer woelige omgeving, de bedrijvig-

De Prins Hendrikkade te

ndrikkade te Amsterdam

heid op het water met de vele beurtschepen en vooral de markante silhouet der St.-Nicolaaskerk geven aan Amsterdams „entree” een aantrekkelijkheid, die nooit haar uitwerking mist op den voor stadsschoon ontvankelijken inwoner of vreemdeling.

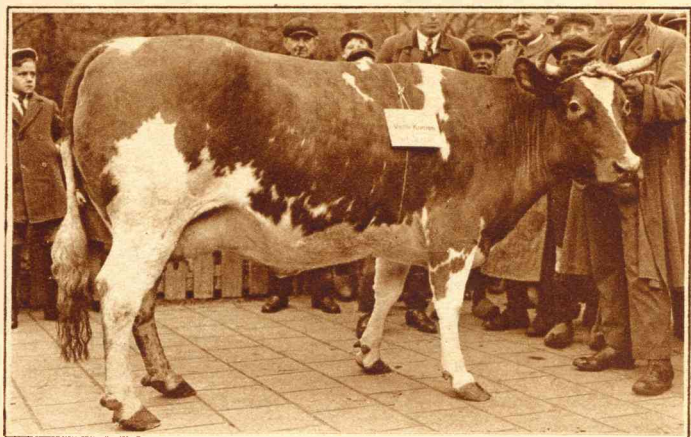

DE LIEDEBRUG — De laatste schakel in den weg tusschen Amsterdam en Haarlem, die nog ontbrak, om hem te maken tot een der beste verkeerswegen, is nu, met de voltooiing van de nieuwe Liedebrug, bijna gereed. Bijna, want eerst zal op de brug nog een dubbel tramspoor worden gelegd — een ervan ziet men reeds op onze foto — waarover de tram Amsterdam—Haarlem zal kunnen rijden, totdat de trambrug, rechts op de foto, eveneens vernieuwd zal zijn. Is ook dat werk gereed, dan wordt de trambaan weer rechtdoor getrokken, en zal ook uit den weg, die dan recht op de brug zal toelopen, de bocht verdwijnen.

Overzicht van de Paascheveetentoonstelling te Zaandam, waarheen prachtige exemplaren uit de geheele streek waren ingezonden.

UIT DE PROVINCIE

Deze schrander kijkende vette koe droeg te Zaandam den eersten prijs weg. De eigenaar was natuurlijk in zijn nopjes.

Wie moet er nog Paascheieren?

Is het niet begrootelijk als je een zending paascheieren ter veiling gaat brengen en deze ronde dingetjes maken een tuimeling, zoodat er een groote eierstruif ontstaat op het plaveisel? Zulks gebeurde de vorige week in Alkmaar.

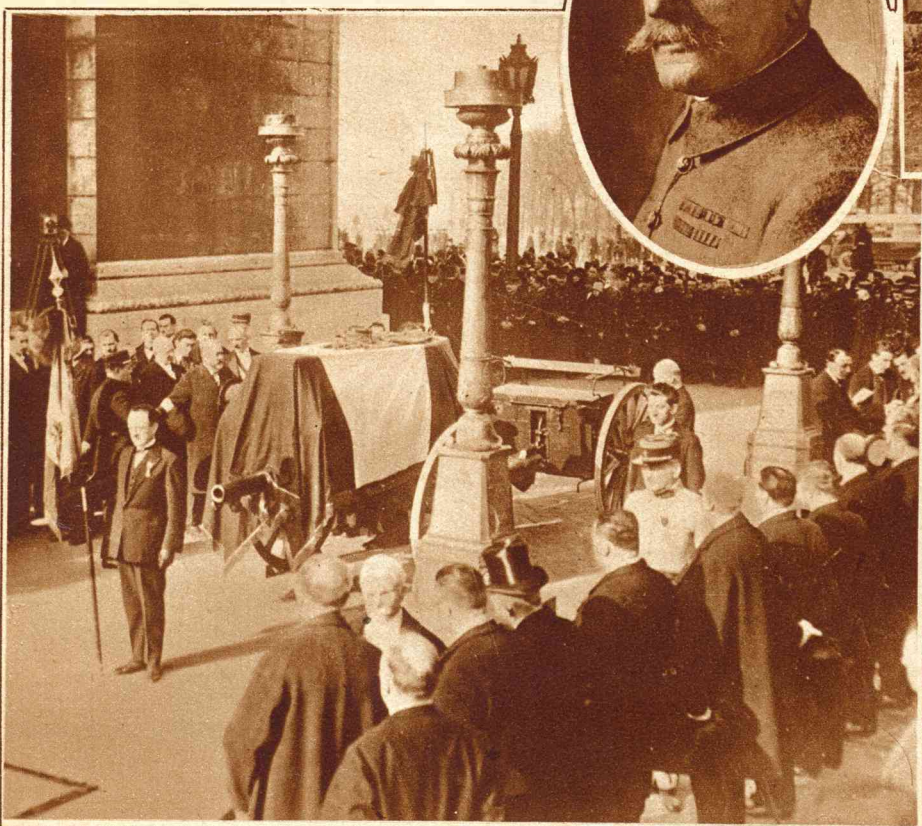

OOK SCHAGEN had zijn jaarlijksche tentoonstelling, welke zich in een buitengewoon groote belangstelling mocht verheugen.

Van Hier en Elders

HET ZWEEDSCH-NOORSCH VORSTENHUWELIJK — De officiële bruidsgroep in het koninklijk paleis te Oslo, waarop men naast het bruidspaar den hertog van York, die als bruidsjonker fungeerde, ontwaart, benevens de Noorsche bruidsmeisjes aan de rechterhand van den bruidsjonker en de vier Zweedsche bruidsmeisjes aan de linkerhand van den hertog van York.

Bij gelegenheid van het Groot-Nederlandsche Studentencongres heeft het Dietsche Studentenverbond een krans neergelegd aan de voeten van het standbeeld van onzen grootsten Nederlandschen dichter Joost van den Vondel. De gebeurtenis vond plaats bij avond met fakkellicht, zooals deze foto zien laat.

EEN BEKEND AMSTERDAMMER, DE HEER EDUARD MEIJER, een der directeurs van het voormalig hotel Palais Royal en zeer bekend op het gebied der zwemsport, is de vorige week overleden. Door zijn vele vrienden is hij ten grave gedragen op „Zorgvlied” waarbij leden der zwemclub „De jonge Kampioen” als slippendragers fungeerden.

DE DOOD VAN MAARSCHALK FOCH, den generalissimus der geallieerde legers in den grooten oorlog, heeft over de gansche wereld groote ontroering gewekt. Met ongekende praal en onder ontzaglijke deelneming heeft de uitvaart van den grooten doode plaats gehad. Op bovenstaande foto ziet men het stofelijke omhulsel van den maarschalk op een affuit opgebaard onder de Arc de Triomphe te Parijs, terwijl honderdduizenden wachten om er langs te kunnen defileren. Inzet: Maarschalk Foch.

OUD-COMMISSARIS C. VAN ASPEREN, de buitengewoon gezeene politie-figuur van het bureau aan het Jonas Daniël Meyerplein, is de vorige week overleden. Met hem is een zeer hunaan mensch, die zeer populair was in die volkrijke buurt, heengegaan. Onder vele blijken van belangstelling uit politiekringen is de ontslapene ter aarde besteld, waarbij de hoofdcommissaris van Amsterdam, de heer H. J. Versteeg, het woord voerde.

EEN DER BEROEMDSTE HEDENDAAGSCHE GELEERDEN, de Deutsche natuurkundige professor Einstein, heeft dezer dagen zijn 50en verjaardag gevierd, dat wil zeggen, uit alle deelen der wereld zijn gelukwensen naar zijn woning toegestroomd, die evenwel door den bewoner zelf verlaten was. Uit bescheidenheid had de jubilaris zich teruggetrokken naar den buiten, zoodat men, bij 'gebrek aan beter, zijn gebeeldhouwd kop te midden der bloemen en gelukwensen geplaatst heeft.

HET BEDROG

DOOR KAREL VAN MERLE

Langzaam, als vermoeid van de dagenlange reis over immer-golvende zeeën, werkte de vroolijk vlaggende oceaan-stoomer zich voort tusschen de groenende dijken, die het lage Hollandsche polderland scheidden van de woelige rivier.

Nog enkele oogenblikken en de passagiers, de tafelenooten en bureu van enkele weken, zouden, afgehaald en verwelkomd door vrienden en verwanten, uiteengaan om elkaar zelden, misschien nooit meer, te ontmoeten.

In een hoekje, alleen, lag een nog jonge man in een dekstoel, loom en vermoeid, alsof de tropenhitte hem nog omklemd. En toch, veel meer dan door lichamelijke pijn, werd hij neergedrukt door een gevoel van geestelijke zwakte.

Zes jaar geleden was Koert van Merle uitgevaren, jong, hoopvol, droomend van een goede betrekking en van een eigen huis, een jonge vrouw, die hem een onvervangbare kameraad zou zijn. Bij een logeerpartij, na zijn eindexamen, had hij haar leeren kennen. Zij, de dochter van een schatrijke familie; hij, de kleinzoon, jong al wees, van den ouden grijzen dorpsdominee, die een kleine kudde hoedde, in den verren Achterhoek.

Het meisje, speelsch en behaagziek, had wel een oogenblik aardigheid gehad in den droomerigen, stillen jongen, die zoo bedeesd en eerbiedig naar haar opzag. Ze had hem aangemoedigd, onbewust ervan, wat dit voor hem beteekende. En voor Koert was dit spel noodlottig geworden. Begaafd met een fijn taalgevoel en eenigen, niet te miskennen, aanleg voor de schoone letteren, was het steeds zijn ideaal geweest, Nederlandsch te studeeren. Tot hij Norma ontmoette.

Droomend van en over haar was hij tot de conclusie gekomen, dat hij, wilde hij ooit haar gelijk worden, allereerst moest zorgen financieel onafhankelijk te zijn, en zelfs meer dan dat.

En een zekerder weg dan „Nederlandsch” was ongetwijfeld de handel. Plotseling hadden zich zijn plannen gewijzigd en na eenige mislukte sollicitaties was hij aangenomen door een rubbermaatschappij en uitgezonden naar een plantage op Sumatra. Voor zijn vertrek had hij Norma gevraagd, of hij haar nog eens mocht schrijven; iets, wat het vluchtig vlinderschepseltje hem

graag had toegestaan. Niets was immers interessanter dan een kennis, die in de cultures werkte?

Na zijn eersten brief had het geruimen tijd geduurd, voor Koert antwoord kreeg, maar al spoedig had zich een steeds drukker wordende briefwisseling ontwikkeld, die door de erin gelegde innigheid den jongen man een groote steun werd in het harde tropen-leven op de afgelegen en ongezonde plantage. Het slechte klimaat was dan ook een van de voornaamste redenen, waarom Van Merle er nooit over had geschreven, Norma te laten overkomen naar het land van Oostersche tooverpracht.

Vijf jaren waren aldus verlopen, toen de malaria ook hem overviel. Met spoed moest hij naar beter streken vertrekken en in afwachting van zijn terugreis naar Holland verbleef hij eenige weken te Bandoeng. En daar had het noodlot zijn zware hand op hem gelegd. Op een receptie bij één van de directeurs zijner maatschappij werd hij voorgesteld aan een

majoor van den geneeskundigen dienst en diens vrouw... en die vrouw... was Norma... zij, die hem maandelijks, uit Holland, de warmste brieven zond, en wie hij na zijn terugkeer had willen vragen, hem voor altijd te volgen.

Ze had geveinsd hem niet te kennen en onder het voorwendsel van een plotselinge ongesteldheid was hij heengegaan, gevlucht, gebroken van smart.

Dus Norma, zijn Norma, die hem zulke brieven schreef, en die hij meer en beter kende, meende te kennen, innerlijk, door haar brieven, dan uiterlijk, Norma was de vrouw van een majoor, zat in Indië en stuurde dus haar leugenachtige brieven naar Holland, om ze aan hem te doen opzenden.

Moe en verslagen had hij rondgedoold, de dagen, die hem nog scheidden van de afreis, en eindelijk, toen de lange tocht was aangevangen, had hij zich voorgenomen, nooit terug te keeren naar dit land, waar hij zich een gouden toekomst had willen bouwen, en nooit te trouwen en zich terug te trekken, alleen, in het dorpje van zijn grootvader, om te trachten, daar in de rust en de eenzaamheid van de purperen heidevlakte, de ruischende bosschen en de Hollandsche wolkenluchten vergetelheid te zoeken bij zijn studie in de oude en de nieuwe talen. Geld, geld had hij nu genoeg! Maar waar waren zijn geluk, zijn zielevrede gebleven...?

VOOR HET EERST SINDS DEN OORLOG heeft een Engelsch vorstelijk persoon de hoofdstad van het Deutsche Rijk bezocht. Op zijn doorreis naar Oslo, om het huwelijk bij te wonen van den Noorweegschen kroonprins, heeft n.l. de hertog van York, de tweede zoon van den koning van Engeland, eenigen tijd te Berlijn doorgebracht. We zien hem hier het paleis van den Engelschen gezant aldaar verlaten.

Grootvader was gestorven, maar grootvaders vrienden zouden de zijne wezen, had de dorpsdokter naar den Indischen kleinzoon geschreven, en daarom trok Koert, in afwachting van de inrichting van zijn huisje, bij dezen grootsten van grootvaders vrienden in. En zijn sterk lichaam herstelde zich spoedig van de tropische ziekte.

* *

Op een stormachtigen herfstavond werd nog laat bij den dokter gebeld. Of dokter mee wilde komen. Ver over het spoor. Bij vrouw Harmsen, waar voor de zesde maal een nieuwe wereldburger verwacht werd. Er scheen gevaar te bestaan en daarom bood Koert aan, gelijk hij wel meer deed, dokter met zijn auto te brengen.

Zoemend suisde de wagen met zijn vurige, verschijnende oogen over den donkeren weg.

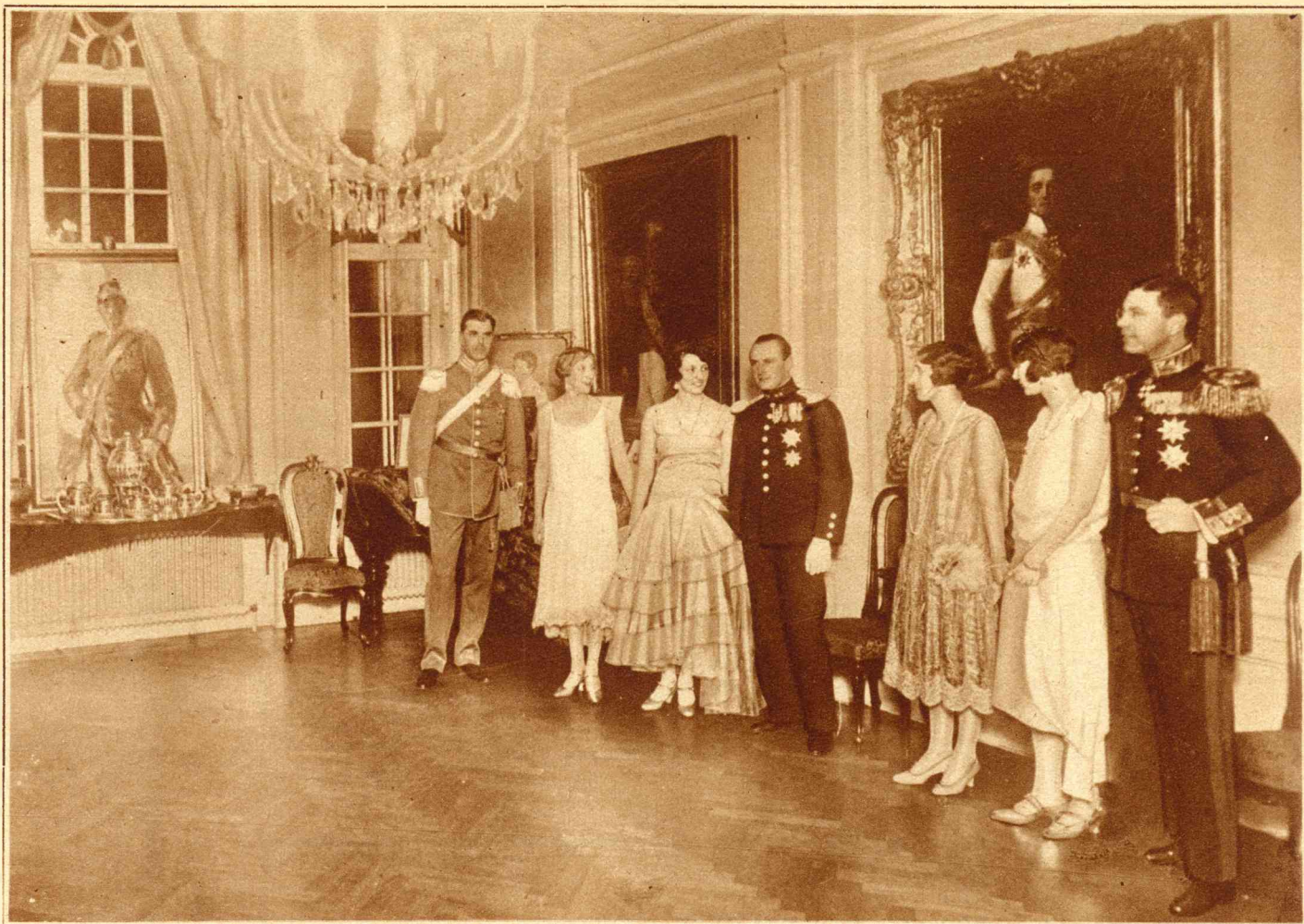
Plotseling een wanhopige fluitgil... een bons... een versplinteren van glaswerk en het door-dringende knarsen van een noodrem.

Den volgenden morgen bevatten de bladen het volgende vreeselijke bericht:

„Naar wij vernemen heeft de onbewaakte spoorwegovergang bij het dorp P. in den Achterhoek gisterenavond wederom een slachtoffer gemaakt. Een logé van den plaatselijken arts bracht dezen, met zijn auto naar een patiënt, waar spoedige hulp gevraagd was. Op den overweg werd de wagen door een juist passeerenden trein gegrepen en nagenoeg geheel versplinterd. De dokter werd weggeslingerd en kwam met den schrik vrij. Zijn logé echter, de heer v. M., kortelings uit Indië teruggekeerd, werd zwaar gewond

opgenomen en het naaste huis, de villa van juffrouw S., binnengedragen. Over zijn toestand bereikte ons nog geen nader bericht.”

Na een lange verdooving ontwaakte Koert. Waar was hij en wat was er met hem gebeurd? Zijn beide beenen voelden lood-zwaar en een dikke zwachtel omknelde hem het hoofd. Hij lag in een vreemde kamer en 't was avond of nacht, want op de tafel stond een kleine schemerlamp en in het gele licht daarvan zag hij... Norma! Maar ze was jonger, dan toen hij haar voor 't laatst zag, dien verschrikkelijken avond in Indië.

HET LAATSTE BAL ALS JONG MEISJE werd door prinses Martha van Zweden, die, zooals men weet, nu reeds met prins Olaf van Noorwegen in het huwelijk getreden is, bijgewoond in het Koninklijk paleis te Stockholm. We zien haar hier afgebeeld tusschen haar moeder en haar bruidegom, blijkbaar in het best humeur.

Ze scheen veel jonger en had een moe, verdrietig gezicht, ondanks haar jeugdig uiterlijk.

Met een kreet strekte hij de armen uit: „Norma!”

* *

„Stil jongen — en vlug naderde ze hem — stil, jongen, blijf liggen. Ik ben Norma niet. Wanneer je heel rustig kunt blijven en me niet in de rede zal vallen, dan moet ik je wat vertellen, voor het te laat is,” eindigde ze met een moeilijk onderdrukten snik.

„Norma is mijn zuster. Haar heb je ontmoet, zes jaar geleden. — Je schreef haar, toen je naar Indië was gegaan. Maar ze was je alweer vergeten en beantwoordde je brief niet. Ik vond dien brief en omdat ik het zoo zielig vond, dat je nu nooit meer iets zou hooren, schreef ik je terug... onder haar naam. Waarom ik dat deed? Ik weet het niet. Ik kon het niet laten. Ook de tweede maal noemde ik mij Norma. En daarna, telkens, wilde ik het je bekennen. Maar iederen keer schrok ik terug, durfde ik niet. Toen besloot ik het je te vertellen, tegen dat je met verlof zou komen; maar verleden jaar hielden plotseling je brieven op... Ik hoorde niets meer van je... en kreeg de mijne terug met het bericht, dat je naar Bandoeng vertrokken was en waarschijnlijk zou repatriëren en... en nu ben je bij me gekomen, bij me binnengedragen, nu ik je voor altijd uit mijn leven verdwenen dacht... Je bent teruggekomen... O Koert, Koert, ga niet heen. Je moogt niet sterven! Koert!”... en wanhopig snikkend knielde ze bij 't bed van den gewonde neer.

„Norma,” juichte hij, „Norma uit mijn brieven. Heb ik je dan teruggevonden? Luister dan nu naar mij.”

En met zwakke stem, maar trillend van ontroering, vertelde hij haar zijn ontmoeting te Bandoeng.

„Leven wil ik nu,” eindigde hij, op van vermoeidheid, „leven wil ik, voor jou... Alles zal goed worden. O, ik word beter, ik wil beter worden...”

Langzaam verzinkte de zieke in een diepen slaap. En bij zijn bed zat een vrouw, gulden omkranst in het schemerlicht, en staarde angstig en tegelijk zielsgelukkig naar het gelaat van den verloren, nu toch teruggevonden...

NA DEN STORM OP DE MIDDELLANDSCHE ZEE zijn groote kudden jonge walvissen aangespoeld, welke nu ter behandeling worden weggeslept

VROUWENLEVEN

IETS OVER SPEELGOED

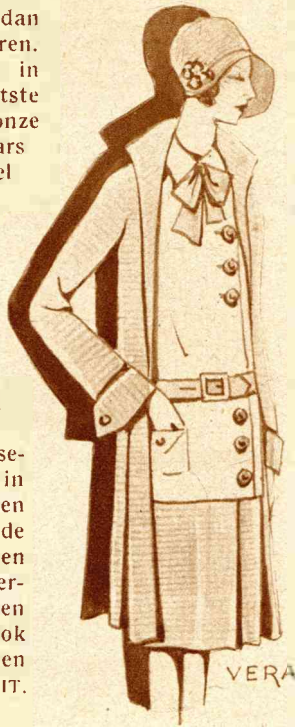
Het speelgoed bestaat hoofdzakelijk daaruit, wat den „grooten menschen" in het dagelijks leven dient. Daar zijn: stoelen, tafels, poppen, serviezen, paarden, karren, ja, wat al niet. Het eene nog natuurlijker en volmaakter uitgevoerd dan het andere. Maar ondanks deze natuurgetrouwe weergave hebben wij meermalen ondervonden, dat het kind op den duur niets voelt voor het „net echte". Dit is immers heel begrijpelijk, want het doodt de kinderlijke fantasie en den zin voor humor. Dikwijls hebben wij gezien, dat het kind het eerst grijpt naar dat, wat eenvoudig van vorm is. Hoeveel prachtige poppen met allerliefst glimlachende gezichtjes en oogen, die „slapen gaan", hebben het niet moeten afleggen voor een doodgewone houten Mina (U weet wel zoo'n lijs)? Ik herinner mij nog als den dag van gisteren, dat het m'n beste vriend was. Ik ging er mee naar bed en stond er mee op en we hadden nooit ruzie. Hieraan ziet u, dat het kind veel meer voelt voor het eenvoudige, want in zijn oogen is zoo'n lijs o, zoo schoon. Een van de eerste eischen van goed speelgoed is, dat het er grappig en vroolijk uitziet, het mag zelfs een beetje gek zijn, maar... goed gek. Een beetje overdrijving van het karakteristieke doet ook véél goeds en zal daardoor het kind langer boeien en vermaken.

Hoeveel akelig speelgoed zien wij niet van massafabrikanten, dat het kind heelmaal niet interesseert. Maar gelukkig, er is de laatste jaren verbetering in gekomen en wij kunnen ook de kinderen met doelmatigheid en smaak opvoeden. Ook moet het speelgoed sterk en tegen een stootje bestand zijn. Want kinderen zijn nu eenmaal hardhandig en er werkt niets zoo deprimeerend op een kind, dan wanneer het voorzichtig met speelgoed moet omgaan. Ook de hoofdvorm moet eenvoudig zijn

en liefst caricaturaal en dan in felle, sprekende kleuren. Vooral met speelgoed, in hout uitgevoerd, is de laatste jaren veel bereikt en onze Hollandsche kunstenaars hebben er dan ook veel zorg aan besteed. Want een waar kunstenaar heeft het kinderlijke in zich levend gehouden en weet het ook voor kinderen te zijn.

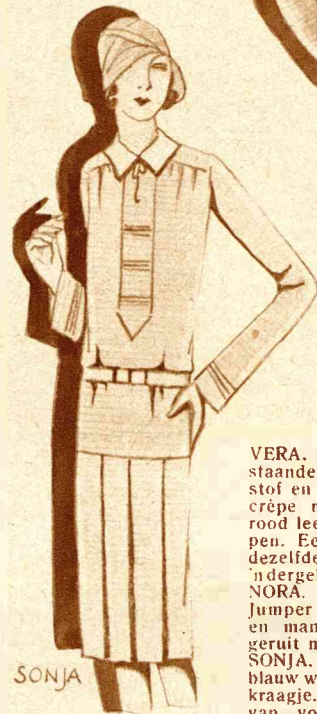
Ik geef u hier nog eenige voorbeelden van goed kinderspeelgoed.

De aardige Käthe-Kruse-baby-pop. Een auto in rood gelakt hout, en een geestig bloempotje voor de kinderkamer. Het werken voor kinderen is een heerlijk en dankbaar werk en het is te hopen, dat ook de ouders daaraan zullen meewerken. DO KOPUIT.

DEUX-PIÈCES

De aangewezen
dracht voor
sport en reis

VERA. Smaakvol deux-pièces bestaande uit: rokje van roode wollen stof en lange jumperblouse van wit crêpe marocain, gegarneerd met rood leeren ceintuur, das en knopen. Een lange rechte mantel in dezelfde stof als het rokje zal bij 'n dergelijk geheel bijzonder voldoen. NORA. Driedeelig sportensemble. Jumper van rood tricot, rokje, hals en manchetten van rood en wit geruit materiaal. SONJA. Jumperblouse van licht blauw wollen crêpe met wit linteriekraagje. Rokje van dezelfde stof, van voren door eenige platte plooiën verwijd.

Het praktische deux-pièces-kostuum, hetwelk reeds eenige jaren achtereen zoo in trek was, blijft ook voor het a.s. zomerseizoen de aangewezen dracht voor sport en reis. Meestal wordt het gevormd door een rechte jumper en kort rokje van dezelfde of geheel andere stof. De eerste wordt veelal van jersey, tricot, crêpe marocain of kasha vervaardigd, voor de laatste wordt tweed, tricot en vooral veel crêpe de chine gebruikt. De halsuitsnijdingen der jumpers zijn vierkant, V-vormig of rond, vaak van een pittig linteriekraagje voorzien. Een breede peau de suède-ceintuur en een driehoekig halsdoekje, met geometrische figuren of nopjes bedrukt, zijn voor het moderne deux-pièces de „finishing touch".

MARGUERITE.

noot. Vermeng hiermee de stukjes selderijknol, ei, en aardappel; doe dit voorzichtig om niet aldus stuk te roeren en laat deze massa op de kachel goed warm worden.

Maak van de beide andere eieren een Fransche omelette:

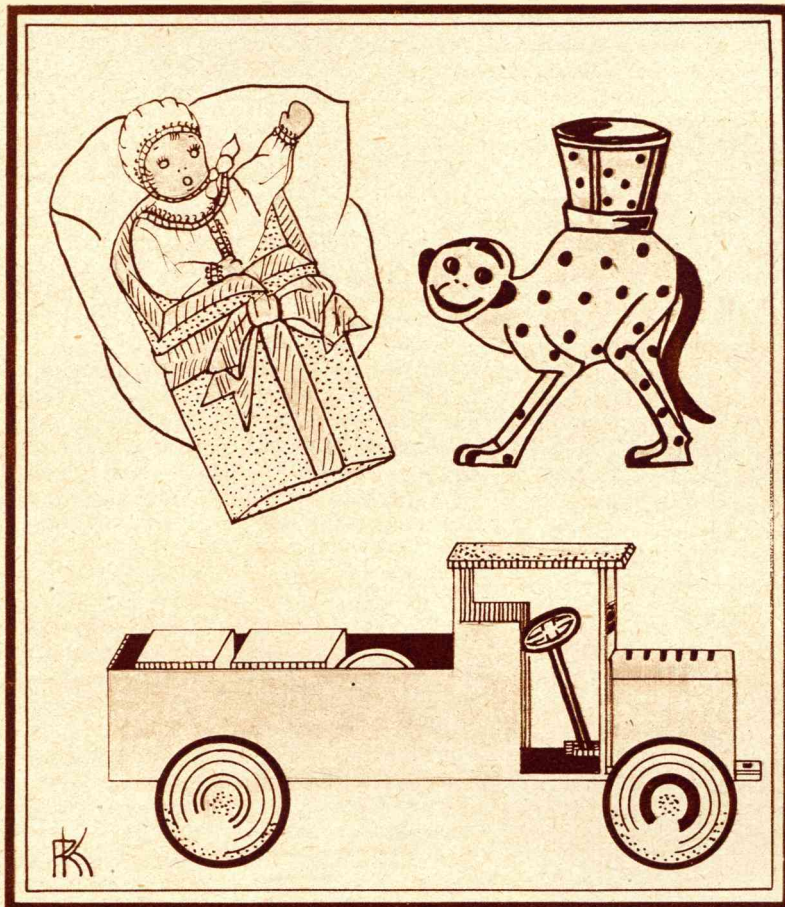
Klop hiervoor de eieren goed los, zonder ze te schuimig te maken. Roer er 2 lepels melk of water en iets zout door. Laat een klein stukje boter in een niet te groote kachelpaan smelten, zooveel, dat de pan er net goed vet door is. Laat de boter warm, maar niet bruin worden en giet de eieren in de pan. Bak de omelette op een niet te warm vuur, zóó dat ze van onderen lichtbruin en van boven gestold is. Probeer voorzichtig of de omelette los zit. Laat haar op een warm bord glijden en snijd ze vlug in gelijke reepjes. Doe het selderij-mengsel in een warm schoteltje (b.v. een vuurvast schoteltje) en leg de reepen omelette er kruislings over. Dien het zeer warm op, b.v. als luchgerecht.

P.S. Het schoteltje kan ook zeer goed dienst doen op vastendagen of voor vegetariërs.

CATHARINA

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor". Postbus No. 1, Haarlem. Onbepaalde coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0.55. Kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.55. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, genoom glad gemeten, zonder extra-toeslag. Van de gefotografeerde modellen zijn maulpatronen verkrijgbaar, na naamkundige opgave der gemenschte maten à f 1.— p. stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70.

RECEPTEN

LUNCHSCHOTEL VAN KNOLSELDERIJ

1 knolselderij; 3 eieren; 2 à 3 koude aardappels; 4 d.L. selderijvocht; 35 gram bloem; 40 gram boter; 1 eetlepel fijngehakte groene selderij, zout, desgewenscht iets noot.

Bereiding: Snijd de selderijknol in plakken, schil deze dik (het bruine randje geeft de dikte aan), snijd ze in reepjes of blokjes en wasch deze goed. Zet ze op met pl.m. $\frac{1}{2}$ L. kokend water en zout en laat ze zachtjes gaar koken (pl.m. $\frac{1}{2}$ uur). Kook één van de eieren hard gedurende pl.m. 10 minuten, leg ze even in koud water, pel het en snijd het in blokjes. Snijd ook de aardappelen in blokjes.

Roer een saus van boter, bloem en selderijwater, laat dit 10 minuten doorkoken, maak dit af met fijngehakte selderijblaadjes en desgewenscht wat

Het laatste nieuwtje „TROIS-PIÈCES" voor heeren

Weet ge wel dat het „Trois-pièces" op 't oogenblik zóówel in de garderobe van de Heeren als in die der Dames voorkomt? Deze voor 't sterke geslacht bestaat uit een gestreepte pyama en een daarover geworpen Kamerjapon, welke het doel heeft de door de nachtrust verkreukte pyama te maskeeren. De „Trois-pièces" is aldus een zeer geliefd kleedingstuk gedurende het eerste ontbijt. Bij voorkeur wordt de kamerjapon gemaakt van soepele wollen

stof, fluweel of peau de pêche en voorzien van groote zakken, en koord of ceintuur om het middel. Een dergelijk kleedingstuk lijkt ons een alleraardigst cadeau voor onzen broer of voor „Hem". Vooral omdat wij het met eenige handigheid zeer goed zelve kunnen maken in de kleur, die de a.s. drager preferereert en bovendien omdat een eigenhandig vervaardigd cadeau altijd een zeer bijzondere charme heeft. MARGUERITE.

De internationale hockeywedstrijd Holland—België in het Amsterdamsche stadion. De aanval op het Hollandsche doel.

SPORT VAN ZONDAG

De belangstelling voor den hockeywedstrijd Nederland—België viel ons, gezien het feit, dat er in de Meer bovendien gevoetbald werd, geweldig mee. Wij hebben er al eens eerder op gewezen, dat het succesvolle Olympische hockeytoernooi — één der meest geslaagde deelen van heel de Spelen — zijn uitwerking niet zou missen.

Ongeveer 8000 menschen bij een hockeymatch, dat had geen sterveling voor 1928 kunnen droomen. Dat we die sterk verhoogde belangstelling daarbij weer voor minstens 90 %, aan de Britsch-Indiërs te danken hebben, mag ook nog wel eens speciaal worden vermeld.

Die bruine kereltjes kwamen ons bij het treffen tusschen Hollanders en Belgen weer eens helder voor den geest. Zooals b.v. de Argentijnen voetbal-spelen en de Noord-Amerikanen, zoo is er ook hockey en hockey. Dit fenomenale zullen we wel nimmer meer te zien krijgen.

Toch was de ontmoeting van Zondag het aankijken volkomen waard. Meer voldoening had de strijd misschien nog gegeven, indien eenige doelpunten waren gemaakt. Dank zij de Belgische verdediging eindigde men zooals was begonnen. De lof van onze Hollandsche defensie, wanneer zij één of meerdere punten uit het vuur sleepte, is reeds zoo vaak bezongen, dat wij den wakkeren Belgen een extra-pluimpje beleefdheidshalve niet mogen onthouden.

Onze voetballers hadden een slechten dag. Ajax leed op eigen veld de 9de nederlaag, waardoor zich ineens weer verraderlijke degradatiwolkjes boven

den roodwitten hemel hebben samengepakt. Want U.V.V. sloeg de Stormvogels en het eenige voordeel dat Ajax nog op de hekkensluiters hebben, is een minder gespeelden wedstrijd. Bij den tegenwoordigen vorm der Ajacieden kan men dien echter moeilijk bij voorbaat als een overwinning of zelfs maar gelijk spel rekenen. En als Ajax nu eens in De Meer door de vogels wordt geklopt? Voorloopig houden wij het er echter op, dat U.V.V. tenslotte het loodje moet leggen. De tijd zal leeren, of we gelijk hebben.

Blauw-Wit behaalde in Rotterdam tegen Feyboord een hoogst eervol resultaat, maar... het was een nederlaag en zoo er nog kampioensillusies bestonden, zijn die dus op het Feyenoord-terrein achtergebleven.

De titel kan dezen Rotterdammers moeilijk meer ontgaan.

In de Amsterdamsche 2e-klasse-voetbalwereld is er momenteel meer leven in de brouwerij dan ooit. Promotie en degradatie kloppen bij 3 van de 5 clubs aan de deur.

A.F.C. heeft zich Zondag juist in veiligheid gesteld door met 5—3 van Hollandia te winnen. De roodbaadjes hebben thans 11 punten, welk aantal door Helder niet meer bereikt kan worden.

V.V.A. moet degradatiewedstrijden spelen. Wij hebben het lang tevoren aan zien komen.

Echter achten wij de club van Jibben sterk genoeg, om haar plaats met succes te verdedigen. V.V.A. mag in geen geval uit de 2e klasse verdwijnen.

D.E.C. is momenteel zoo ver, dat het moet afwachten wat Haarlem doet. Winnen de Haarlemse roodbroeken hun laatste twee wedstrijden — B.F.C. en V.V.A. uit — dan is een beslissingswedstrijd noodzakelijk. Verspeelt Haarlem een enkel punt, dan is D.E.C. kampioen.

Zeeburgia is er door zijn overwinning op Helder, maar vooral ook door Alcmara's nederlaag, ineens weer schitterend voor komen staan. Indien de beide laatste wedstrijden gewonnen worden, zijn de Zeeburgianen waar ze wezen willen.

De Hollandsche hockeyploeg, welke Zondag j.l. tegen de Belgen puntloos gelijk speelde. Staand v.l.n.r.: De Waal, Hardebeck, Tresling. Knielend midden: v. d. Hagen, Ankerman, v. Lierop. Knielend voor: Kop, Jannink, v. d. Roovaart, Kist en Maas.

Het Belgische hockeyteam dat door zijn schitterende verdediging een gelijk spel uit het vuur sleepte.

D.T.V. wint den korfbalwedstrijd tegen D.D.V. met 5—3. Kiekie voor de korf van D.T.V.

Ajax verliest van R.C.H. met 1—0. Moment uit den strijd. De bal gaat bij een aanval der Haarlemmers juist langs De Boer's heiligdom.

DE

ONZICHTBARE HAND

De drommel zal me halen als ik me opnieuw als een schurk gedraag!" riep hij opgewonden uit. "Ik wil niet meer in conflict met de wet komen."

"Loop dan maar naar den drommel," zei Doc Brewster.

DERDE HOOFDSTUK

EEN NIEUW PERSONAGE TREEDT OP

De jonge man, die besloten had om op eerlijke manier z'n brood te verdienen, werd door een aanval van moedeloosheid overvallen. De misdadiger, die op dit oogenblik naast hem zat, had hem een toekomstbeeld voor oogen gehouden, wel in staat, hem in z'n toe te juichen besluit te doen wankelen. Gedurende den rit naar de stad werd niet meer over dit onderwerp gesproken. In de stad gekomen, vroegen ze hem, waar hij heen wenschte te gaan. Hij antwoordde: naar Mills-hotel in de Zevende Straat.

Daar aangekomen, verlieten ze hem, maar niet voordat Brewster nog gezegd had:

"Als je soms van idee mocht veranderen...."

Waite viel hem in de rede:

"Dat zal niet gebeuren."

Wanneer je soms Spike Latham zou willen spreken, dan kan je hem vinden in...."

De roode Stevens voleindigde den zin niet, toen hij zag, dat de jonge man kleurde.

"Loop heen, ik wensch niemand te spreken!" riep Frank ongeduldig uit.

Brewster wilde nog wat zeggen, maar Stevens gaf hem een wenk om te zwijgen. Stille Frank liep daarop haastig het hotel binnen. In de vestibule schoot hem eensklaps een gedachte door het hoofd. Hij verliet het hotel weer even snel als hij gekomen was, nadat hij er zich van overtuigd had, dat de boeven verdwenen waren.

Hij sloeg den ondergrondschen weg in en begaf zich naar Mills-hotel in Bleeker-street. Daar aangekomen veranderde hij weer van plan. Hij wilde alle betrekkingen verbreken met de wereld, die hem naar de gevangenis gezonden had. Hij slenterde verder en vond eindelijk in Union-Square een goedkoop, donker slaapkamertje in een uitgewoond hotel-garni.

Toen hij zich in dat kamertje geïnstalleerd had, bekeek hij zich zorgvuldig in den spiegel. Zou hij er in slagen — zoo vroeg hij zich af — zich een weg door het leven te bannen? Waren de hinderpalen zoo onoverkomelijk?

Hij lachte, toen hij daaraan dacht.

In den loop van den volgenden morgen ging hij op weg. Het geluk was met hem. Op de eerste plaats, waar hij zich aanmeldde, gelukte het hem een baantje te krijgen, n.l. in een kleinen rommelwinkel in de Drie en Twintigste Straat. Hij moest daar eenvoudigen handarbeid verrichten. Na z'n dwangarbeid in de gevangenis ging hem dat goed af. Het was in elk geval iets om te beginnen.

Nadat hij twee dagen tevreden en wel in z'n nieuwen werkkkring had doorgebracht, zag hij op den derden avond, toen hij den winkel verliet, een hem bekende gestalte op het trottoir, die op hem scheen te wachten. Hij herkende direct den man, die hem bij het verlaten der gevangenis van Ossinning begroet had.

"Roode Steven!" riep hij verwonderd uit.

"Hoe gaat het er mee?" vroeg de schelm, terwijl hij met den jongen man meeliep.

"Uitstekend."

"Waarom wil je niet naar me luisteren?" vroeg de Roode, plotseling van onderwerp veranderend.

"De mannen, die je zoo goed gebruiken kunnen, vormen de machtigste bende misdadigers in geheel New-York. De politie heeft geen vat op ons. Ik noch Doc Brewster zijn in dit gedeelte van de stad bekend. We drijven hier onze zaken ongestoord en met het meeste gemak. Er is een prachtig baantje voor je open en als je wilt, dan...."

Hier viel Frank hem in de rede. Het bloed was hem naar het hoofd gestegen.

"Heb ik je niet een afdoend antwoord gegeven op den dag, dat ik uit de gevangenis kwam? Ik zeg je, dat ik eerlijk wil blijven en daarmee uit."

Op dit oogenblik stiet Stevens z'n metgezel aan. Beide mannen zwen. Een politie-agent passeerde hen. Hij zag den een na den ander oplettend aan.

De Roode lachte en vroeg:

"Zag je dat? Die klabak keek wel naar mij, maar hij kent me niet. Jou heeft hij herkend, Stille Frank, en je kunt er op rekenen, dat je morgen je betrekking kwijt bent."

Ongeloovig schudde Frank z'n hoofd, maar toch voer hem een huivering door de leden.

"Wat je daar zegt, is hoogst onwaarschijnlijk," zei hij. "Ik heb m'n naam veranderd; in m'n betrekking heet ik Frank Daly."

"De toekomst zal het leeren," sprak Stevens wijs en hij ging zijns weegs.

DOOR MARE EDMUND JONES

No. 2

De roode Stevens bleek gelijk te hebben. De eigenaar van den winkel zei, dat het hem erg speet, maar dat zuinigheidsmaatregelen, die hij verplicht was te nemen, hem dwongen, z'n werknemer Frank Daly te ontslaan. Op z'n gezicht echter, meende Frank, stond de werkelijke reden van z'n ontslag duidelijk te lezen.

Niet weinig teleurgesteld, ging hij er op uit om een andere betrekking te zoeken, maar z'n gebrek aan zelfvertrouwen was oorzaak, dat hij meer dan één gelegenheid onbenut liet voorbijgaan. Terwijl hij over z'n lot nadacht, werd hij er hoe langer hoe meer van overtuigd, dat hij z'n betrekking verloren had, omdat men hem in gezelschap van Rooden Stevens had gezien. De Roode had blijkbaar gelogen, toen hij beweerde, dat de politie hem niet kende. De klabak toch had Stevens even aandachtig aangekeken als hem.

Juist, zoo was het! Vastbesloten ging Frank nu op zoek naar een baantje. Ten einde niet ontdekt te worden door de leden der bende, waartoe Stevens en Brewster behoorden, begaf hij zich naar een verwijderd stadsdeel, waar hij er in slaagde een baantje in een fabriek te krijgen, waar hij aan denzelfden arbeid gezet werd, dien hij in de gevangenis verricht had.

Opnieuw scheen het geluk met hem te zijn. Hij huurde een goedkope slaapkamer in de bovenstad. Na enkele dagen werd hij min of meer bevriend met een collega, die in dezelfde fabriek als hij werkzaam was. Deze man noodigde hem eens uit om bij hem te komen eten. Toen deed een nieuw element z'n intrede in het leven van Stille Frank.

Behalve hij was door de zuster van zijn collega en gastheer nog een man ten eten genoodigd, die aan Frank was voorgesteld als Dick Dorgan, zonder meer. Al spoedig nadat ze aan tafel gegaan waren, begon Dorgan met onderzoekenden blik Frank in 't gelaat te zien. Hierbij droeg hij echter zooveel mogelijk zorg, dit onbemerkt te doen. Frank echter ontging het niet, dat zijn medegast hem nauwlettend gadesloeg en werd er zenuwachtig van. Die zenuwachtigheid ging weldra gepaard met vrees.

Na den maaltijd trok Dorgan hem ter zijde.

"Heet je niet Waite?" vroeg hij, "ben je niet Frank Waite in plaats van Frank Daly?"

Frank werd zoo wit als een doek. Op norschen toon antwoordde hij: ja. "Maar" — liet hij er op volgen — "ik ben van plan eerlijk door 't leven te gaan. Ik ben...."

Dorgan legde vriendschappelijk z'n hand op Frank's schouder.

"Ik zal geen roet in je eten gooien, dat verzeker ik je. Ik zal niets zeggen."

"Hoe herkende je me zoo?" stamelde Frank.

"Ik ben de politie-luitenant Dorgan van 't hoofdbureau. Het behoort tot mijn taak personen te herkennen en mij hun namen te herinneren."

Frank slaakte een zucht van verlichting en vol vreugde nam hij aan het vroolijk gesprek van dien avond deel. Wanneer deze politie-luitenant eenig vertrouwen in hem stelde, dan, zoo dacht hij, kan ik de toekomst ook met vrouwen tegemoet zien.

Tot z'n verbazing werd hij den volgenden dag

LENTE.

door den meesterknecht van z'n machine geroepen en door dezen, onder een nietig voorwendsel, uit z'n betrekking ontslagen. Hij kon z'n ooren bijna niet gelooven. Aan den ingang der fabriek wachtte hij op zijn gastheer van den vorigen dag. Maar toen Frank op hem toetrad en hem wilde aanspreken, maakte de man een afwerende beweging met z'n hand en zei verachtelijk:

„Pak je weg, gemeene boef.”

Meer vertoornd dan ontmoedigd, ging Frank op weg naar z'n kosthuis. Hij dacht er over na, hoe hij aan een nieuwe betrekking zou kunnen komen, toen hij uit z'n overpeinzing werd gewekt door een hand, die hem bij den arm vatte. Hij keek op.

Roode Stevens stond voor hem. Waarachtig, de schelmen wisten al, dat hij ontslagen was.

„Je ziet wel,” zoo begon Stevens, „dat, zoodra je een betrekking gekregen hebt, je die ook weer verliest. Wanneer ik jou was, dan...”

Verder kwam hij niet. Toen Frank dien Stevens plotseling, als uit de lucht gevallen, daar voer zich zag staan, verloor hij z'n zelfbeheersching. Hij was woedend, omdat hij uit elke betrekking, die hij gevonden had, ontslagen werd, zonder verhaal te hebben op de misdadige bende, die hardnekkig al z'n handelingen bleef nagaan. Zonder aan de gevolgen, die er uit zouden kunnen voortvloeien, te denken, wierp hij zich op den sterken man, die met een spotlach op de lippen voor hem stond en begon hem met z'n vuisten te bewerken.

De aanval was zoo onverwacht en zoo hevig, dat Frank in den strijd, die nu direct volgde, in 't eerst de overhand behield. Ze waren in een stille straat, waar niet veel kans was, dat ze gestoord zouden worden. Al vechtend geraakten ze in een zijlaan, met boomen beplant. Hier kreeg Roode Stevens, langzaam maar zeker, de overhand. Frank echter was zoo woedend en verbitterd, dat hij van geen wijken weten wilde. Ofschoon het slagen op z'n hoofd, gelaat en schouders regende, zoo gelukte het hem toch, z'n tegenstander in de engte te drijven, hem om z'n middel vast te grijpen en met inspanning van al z'n krachten tegen den grond te werpen. Stevens, die onder lag, kreeg nu een geduchte vracht slagen van den getergden Frank. Het voordeel, waarin deze zich mocht verheugen, duurde echter niet lang. Roode Stevens wist zich uit den greep van den jongen man los te rukken en stond een oogenblik later dreigend voor hem met de revolver in de hand.

„Wat drommel mankeert je en hoe durf je zooiets te doen?” riep de Roode. „Wanneer de chef je niet noodig had, dan zou ik je het levenslicht uitblazen, en zoodra ik hoor, dat we je per saldo toch niet gebruiken kunnen, dan gebeurt dit nog. Begrepen? Intusschen kunnen de chef en de politie met je doen, wat ze willen.”

Alvorens Stille Frank kon antwoorden, was Stevens in de duisternis verdwenen.

De jonge man sliep dien nacht weinig. Hij begreep, dat het lot hem ongunstig was. De maatschappij was tegen hem, en niet minder de geheimzinnige macht, die nu en dan individuen als Stevens op hem afzond. Den volgende morgen begaf Frank zich naar het hoofdbureau van politie en vroeg naar Dorgan.

Tot z'n verwondering ontving deze hem heel vriendelijk en wilde hem een hand geven. Frank deed alsof hij dit niet zag, en begon direct:

„Ik doe m'n best om eerlijk door 't leven te gaan. Twee maal heb ik een betrekking gekregen en daarin tot volkomen tevredenheid van m'n patroons gewerkt, totdat de politie hun vertelde, dat ik een ontslagen gevangene was, waarop ik m'n ontslag kreeg. En u zei nog wel...”

„Een oogenblikje,” zoo onderbrak hem Dorgan. Hij ging naar de telefoon, waardoor hij een kort gesprek had. Daarna keek hij Frank aan en zei:

„De politie stelt geen belang in je, Frank Waite. Het hoofdbureau was in kennis gesteld van je ontslag uit de gevangenis. Daarom herkende ik je ook. Maar het bureau gaat je gangen niet na.”

„De surveilleerende politie-agenten...”

„Zijn niet in het bezit van je signalement, nadat je vrij rondloopt.”

STILLEVEN.

Foto Kroes.

„Maar hoe is het dan mogelijk?...” zei Frank weer.

Hij voleindigde den zin niet. Op het gelaat van den politie-luitenant Dorgan verscheen een eigenaardige uitdrukking. Die uitdrukking kon hij niet precies thuisbrengen, maar hij begreep, dat er iets geheimzinnigs, iets dat Dorgan voor hem verborgen hield, achter stak. Het was een eigenaardige glans in Dorgan's oogen, een bijna onmerkbaar lachje om z'n mond.

Frank dacht na. Roode Stevens had gelijk gehad. Hij meende er nu zeker van te zijn, dat Dorgan loog. De gewezen gevangene was meer dan ooit besloten, op eerlijke manier z'n brood te verdienen. Zonder verder een woord te zeggen, verliet hij het vertrek.

VIERDE HOOFDSTUK DE ONZICHTBARE HAND

Frank had op dit oogenblik geen vaste bezigheden en keerde nu naar z'n vorig verblijf in de nabijheid van Union-Square terug. Dit zou toevallig tot z'n voordeel strekken.

„Luister eens,” zei de eerste klerk van een assurantie-kantoor, die daar ook op kamers woonde, „heb je me indertijd niet gezegd, dat je een betrekking als boekhouder of iets van dien aard zocht?”

Frank glimlachte. Aan 't eind van de weinige dagen, dat hij in den prullenwinkel werkzaam geweest was, had hij een praatje met dezen man gemaakt en hem verteld, dat hij het liefst schrijfwerk wenschte te hebben. In antwoord op de vraag van den klerk knikte hij dus toestemmend.

„Kijk dan eens hier,” hernam de andere, en hij wees op een advertentie in de krant, waarin een ongehuwd boekhouder gevraagd werd, die er niet

tegen opzag, zoo noodig geregeld avondwerk te verrichten. „Dat is een aardig baantje voor je, vind je niet?”

Frank las met aandacht de advertentie en begaf zich onmiddellijk naar het aangegeven adres. Het bleek een makelaarskantoor in de bovenstad te zijn, dat gehouden werd door een flink man van middelbaren leeftijd met grijze haren. Behalve Frank waren er op dit oogenblik nog meer liefthebbers voor de betrekking. Ze waren voor hem gekomen, maar geen hunner scheen aangenomen te worden. Weldra was het zijn beurt. Toen hij in het privé-kantoor van den makelaar kwam, viel het hem op, dat hij nooit een zenuwachtiger en beweeglijker man ontmoet had dan dezen patroon. De man echter zag helder uit z'n oogen en z'n blik

scheen tot op den bodem der ziel van den sollicitant te willen doordringen.

Toen hij zich aan den makelaar voorstelde, was hij niet op z'n gemak. In plaats van met referenties, kwam hij met het verhaal op de propen, dat hij aan den drang had toegegeven om wat van de wereld te zien en zoodoende bijna het gehele land had afgereisd. Tot z'n verbazing werd hij als boekhouder aangenomen.

De eerstvolgende dagen, nadat hij in functie getreden was, kwam z'n patroon niet op het kantoor. Hij scheen de zaken aan Frank over te laten en zich niet om hem te bekommeren. De nieuwe boekhouder gevoelde en begreep, dat een groote verantwoordelijkheid op hem rustte. Die verantwoordelijkheid steeg, toen de tijd, dat z'n patroon afwezig was, tot een week

vervolgens zelfs tot een maand was aangegroeid. Ook werd vanzelf door die langdurige afwezigheid z'n nieuwsgierigheid opgewekt. Het werk, waarmee hij belast was, kwam vrijwel overeen met dat van z'n werkkring, toen hij nog geen valsheid in geschrifte gepleegd had en stond hem wel aan. Hij verkeerde ook in de meening, dat het pak slaag, hetwelk hij Stevens had toegediend, de bende had weerhouden z'n verdere gangen na te gaan. Deze gedachte stemde hem tot tevredenheid. Ook de politie bemoeide zich blijkbaar niet meer met hem.

't Duurde echter niet lang, of hij werd door andere zorgen gekweld. De makelaar, in wiens dienst hij was, bleek weldra een man te zijn, die zich persoonlijk weinig met z'n eigen zaken bemoeide, de zorgeloosheid bovendien in persoon. Het gebeurde meermalen in de week, dat hij de brandkast open liet staan. Op een keer teekende hij haastig dertig of veertig blanco wissels en liet z'n cheque-boek op z'n bureau slingeren. Nadat de patroon zich verscheidene dagen achter elkander met gewaagde speculaties op de beurs had beziggehouden, deelde hij Frank mede, dat hij niet wist of hij een tegoed of een tekort op z'n rekening had en vroeg hem, de balans van z'n stand van zaken op te maken. Hij wilde weten, hoeveel geld hij op de bank had staan.

„Geef me het bedrag maar in ronde cijfers van duizend op,” zei hij zenuwachtig.

Drie of vier dagen in de week werkte Frank nu 's avonds laat op 't kantoor, was hij bezig aan 't cijferen en den stand van zaken uit de boeken op te maken. Terwijl hij daarmee druk bezig was, ontdekte hij weer wat anders.

Wordt voortgezet.

Agna Morescu in haar
flatteus Oostersch gewaad.

De wachters voor de
poorten der gevangenis.

DE GEHEIMEN VAN HET OOSTEN

Onder dezen suggestieven titel draait vanaf heden in het Rembrandt-Theater te Amsterdam een film, welke blijkbaar geïnspireerd is door een der fantastische sprookjes uit de „Duizend en één nacht“. Zooals reeds uit dit viertal foto's voldoende blijkt, heeft men getracht in alles zooveel mogelijk de Oostersche sfeer te benaderen, waarin men dan ook uitstekend geslaagd is, zoodat het aanschouwen van deze film zeker tot een der Paasch-geoogens van dit jaar gerekend mag worden.

Nicolai Kolin als de schoenmaker uit
Cairo, een der hoofdfiguren der film.

Hiernaast: Agnes Petersen en Iwan Petrovich in de kerker-scène.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1.62½; per post f1.75; Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole. Amsterdam.